

TURNUL DE VECHIERE

Veștirea prezentei lui Christos

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineața, dar inutil, deoarece
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

ANUL IV. — Numeria-Dumărie — Nr. 11 și 12.
Data Adam 6048 ani Data Chr. 1929 ani

CONȚINUTUL

FERICIȚI sunt nefericiții (Partea I)	155
Temerea de om o cursă	155
Feara și Alușelul	167
Adevărul arma noastră	167
Spiritu Curmei Mari	179
Proba iubirii desăvârșită	179
FERICIȚI sunt nefericiții (Partea II)	181
Caracteristicile Curmei Mari	181
Pe cine tipifică Eșelul	181
Timpuri periculoase vor veni	181
CUM să prezentați mesajul împărăției	181
Conducerea potrivită a servilor lui Dumnezeu	181
A cerși pentru Domnul neautorizat	181
Sfaturi de precauție la timp	181
CEASUL Ispitei	181
Luati seamă ce voi înșivă	181
Intrăbările V. B. M. Terbi Dei Minister	181
VORBIRI de rău - Iscodiri Limbute - Ascunderi de	181
Adevăr	191
„Sufertorii de cele streine”	191
„Pusu-m'am la straja mea, stăin pe Turn, și căsutan să văd ce mi v'a zice, și ce să răspund eu celor ce mi s'a opun” - Habakuk 2: 1.	191

„Pe pământ străntorare popoarelor cu nedumerire; mugiud marea (Mat 17:12-14), de șgurea valurilor
 (clăselor neliniștite și turburate); așa, că oamenui mai și vor da sufletul de frica și de așteptarea celor ce vor să fie
 (vină) pe pământ; căci puterile ceriului (eclesiasticismul) vor fi șgduite. Așa voi, cine veți vedea acestea întâmplân-
 du-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicăți capetele voastre (și vă bucurați); că s'a
 apropiat rescumpărarea voastră”. - Mateiu 24:31; Marcu 13:29; Luca 21:25-27.

Acest Jurnal este unul din primii factori ori instrument a sistemului de instrucțiune Scripturală, sau „Seminarul Biblic” ale „Sării învățării” gunt acum prezentate în toate părțile lumii civilizată de **WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY (SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE)**, fondată în 1851 d. Chr. pentru propagarea cunoștinței Creștine. Acest Jurnal nu este numai un mijloc de ajutor Studenților de Biblie (de orice categorie, în întruniile lor să învețe și să studieze Cuvântul Divin, el servește și ca un mijloc de comunicare pentru anunțarea conferințelor și a reprezentanților călători trimiși de această Societate, numiți „Peregrini”.

„Lecturile Bereane” (Fapte 17: 10, 11) ale acestui Jurnal sunt repetiții or subiecte reexaminare ale **STUDIILOR** publicate de Societate, aranjate să ospeteze pe toți membrii „Casei Credincioase”, și foarte ajutoare tuturor vrednicilor de singurul premiu onorabil acordat de Societate, adică, *Verbi Dei Minister* (V. D. M.), care, tradus în românește înseamnă *Servitorul Cuvântului Divin*. Lecțiile Școlii Internaționale de Duminică sunt special pentru Studenții Bibliei mai înaintați și învățatori; de unii aceste sunt considerate a fi indispensabile.

Acest Jurnal stă ferm pentru apărarea singurului fundament a speranței Creștinului, acum în general refuzat, resuscitarea prin sângele prețios a „Omului Ius Christos, care s'a dat pe sine o resuscitare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți” (1 Petru 1: 19; 1 Tim. 2: 6). Clădind asupra acestui fundament sigur aur, argint și pietre scumpe (1 Corint. 3: 11-15; 2 Petru 3: 1-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea lui mai departe e: „Să facă pe toți să vadă că e împărăția Misterului care... de venirea a fost ascuns în Dumnezeu... cu intenția că înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe tărâni să fie dată acum prin Biserică la cunoștință... care în vârstele trecute n'a fost cunoscută omnenimei, cupă cum e acum descoperită”. Efeseni 3: 5-9, 10.

Acest Jurnal stă liber de toate partidele, sectele și crezările omnești pe când el să sârguiește să aducă din ce în ce mai mult încrede științific și cuvântare în deplină subiecțiune la voia lui Dumnezeu în Christos cum e exprimată în Scriptură. El e astfel liber să declare cu îndrăzneală toate ce Dumnezeu și Domnul a vorbit - potrivit cu înțelepciunea divină nemisă nevăd să înțelegem. Atitudinea lui nu e dogmatică, ci confidențială; de oricare știm unde și ce afirmăm, spre a fi întrebănat numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului Său, pentru clădirea poporului Său în cunoștință și bucurie spirituale. Și noi nu numai invităm dar în îndrăzneală pe cititorii noștri să examineze toate cuvântările lui cu Cuvântul Divin înfățișat în care în continuu ne referăm să ușorăm calea la o astfel de examinare.

Pe noi Scriptura clar ne învață

Că Biserica e „Templul viului Dumnezeu” - Îndecoseb „lucrul mânelor Sale”: că construirea ei a fost în progres de atunci în Vârsta Evanghelică - de când Christos a devenit Răscumprătorul lumii și Piatra Unghiulară a Templului Său, pe care, când va fi sfârșit, binecuvântarea lui Dumnezeu să va revărsa asupra tuturor popoarelor; și ei să vor apropia de El. - 1 Corinteni 3: 16-17; Efeseni 2: 20-22; Fapte 23: 14; Galateni 3: 29.

Că în timpul de acum clopătesc, formarea și instruirea creștinilor consacrați progresează; și că „când ultima secol a pietre vii... aluse și prețioase” va fi gata, atunci marea Meștru le va aduce toate la oaltă prin Primă Măscă. - Apocalipsul 15: 5-8.

Că tema al speranței, pentru Biserică și lume, stă în faptul, că „Ius Christos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moarte pentru fiecare om”, o resuscitare pentru toți, și va fi „Lumina adevărată care va lumina pe orice om venit în lume”, la timpurile Sale cvenite”. - Evrei 2: 9; Ioan 1: 9; Timoteiu 2: 5, 6.

Că Speranța Bisericii este: Să fie „asemenia Domnului ei... să vadă așa precum este” și să fie „părtașă a naturii divine”. Împărăția sa se gloriei Lui ca împreună moștenitoare cu El - Ioan 3: 2; Ioan 17: 24; Romani 8: 17; 2 Petru 1: 4.

Că lucrul prezent al Bisericii e perfecționarea ori pregătirea sfinților pentru lucrul și serviciul în viitor; să dezvoltze în ea însăși orice har și fruct al spiritului; să fie mărturia lui Dumnezeu la lume; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți a lui Dumnezeu în Vârsta viitoare. - Efeseni 4: 12; Mateiu 24: 14; Apocalipsul 1: 6; 20: 6.

Că speranța lumii să ață în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor, cari vor fi aduse tuturor de Împărăția lui Christos Milenară. - Restatornicie a toate ce au fost pierdute prin Adam în Eden, acelor cari cu bucurie și supunere le vor îmbrășa pe termiții lui Dumnezeu din mâncă glorioasă Răscumprător și glorioasă Lui soție, Biserica; pe când toți împotrivorii și nesupuși de voie liberă vor li distruși. - Fapte 3: 19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

(THE WATCH TOWER)

Publicat de Societatea de Biblie și Tractate TURNUL DE VEGHERE

(Watch Tower Bible & Tract Society)

124 Columbus Heights - Brooklyn, New-York, U. S. A.

OFICE FILIALE: 31 Craven Terrace, Lancaster Gate, London, W. 2, Anglia; 495 Collins St., Melbourne, Australia; 25 Plein St. Cape Town, Sud-Africa; 12 Hongaerstrasse Zurich, Elveția; 28 Rue des Communaux, Berne, Filiala Franceză și Belgiană; Elveția; 76 Unterdomerstrasse, Bernen, Germania; A Suhrstrasse, Copenhaga, Danemarca; 9, Raggatan, Orebro, Suedia; 6, Parkveien, Cristiania, Norvegia; 5 Nervanderinkatu, Helsinki, Finlanda; 51 Adrianstr. Rotterdam, Olanda; Toronto, Ontario, Canada; Kottayam, India.

FILIALA ROMÂNĂ:

Strada Kovespad No. 8 Cluj, Jud. Clujana, Transilvania, România

THE WATCH TOWER și Comitetul lui Editorat: Acest Jurnal este publicat sub supravegherea unui comitet editorial, din care cel puțin trei cu cetăție și aprobare ca adevăr fiecare și toate articolele ce apar în coloanțele lui. Numele comitetului este: J. F. Ruherford, W. E. Van Amburgh, F. H. Robinson, G. H. Fisher, W. E. Page.

Acest Jurnal, *The Watch Tower*, este tradus și publicat în următoarele limbi: Franceză, Germană, Suedeză, engleză, Norvegiană, Finlandeză, Italiană, Polonă, Lituană, Greacă, Maghiară și Română

În Românește apare odată pe săptămână.
Abonamentul să plătește înainte
Cu exemplar 6 Lei
5 Lei

Oferita celor săraci în Domnul: Tutorilor studenților de Biblie cari din cauza bătrâneții ori altor lucruri sunt neastărate a plăti abonamentul acestui Jurnal, să trimită gratis dacă dăruiești trimis o poștă și li cer astfel, totdeauna constatând cazul lor. Suntem mai mult de bucuși ca toți aceștia să fie pe lista cetitorilor acestui Jurnal.

Cărți de studiat Biblia

BIBLIA nu e o carte a fi numai celță, dacă vom să înțelegem învățăturile ei profetice, simbolice, parabolice, figurative, etc. precum și să fim binecuvântați de ea, trebuie studiată. Nu pe toți ne-a lovit soarta cu prilejul de a trece prin seminariile teologice să învățăm Biblia, dacă în seminarele teologice să învățăm Biblia deoc; și deci vom admite cu toți necunoștința noastră despre învățăturile ei, despre Dumnezeu, și despre viața viitoare. Acei cari să interesează numai despre prezent și viața lui lute trecătoare, nu a învățat încă valoarea vieții.

O serie de 7 volume „*Studii în Scripturi*”, scrise de faimosul scriitor, autor și editor, Pastor Charles C. Russell, și în jurul lumii ca „Pastor Russell”, fac o explicație amănunțită a Bibliei. Valoarea acestor „*Studii*” poate fi vădită chiar și din simplul fapt a circulației lor, care să urea la cifre enorme 12,000,000 în 1911!

SERIA I, „Planul Divin al Vârștelor”, dă o descriere a planului divin revelat în Biblie așa cum el să relatează la și explică trecutul, prezentul și viitorul negoșierilor lui într-un mod mai armonios, mai frumos și mai rațional de cât e în general înțeles. Conține 356 pagini, legat în pânză, inscripția aură 50 lei.

„Cărțile în volume din serie sunt în traducere.”
MANNA CEREASCA, o carte ce conține pentru fiecare zi în an un text Scriptural cu comentări explicative, din *Turnul de Veghere*, care să alture dinimiența. Aceasta carte este foarte de mare folos pentru toți creștinii de toate felurile. Cartea e așa făcută că line pe viața trecută și lecțiile ei s'apăr tot noui. Este legată frumos 15 lei.

„Cărțile de întrebări la studierea Volumului I, I. Icu.”

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

Vol. IV.

CLUJ Noembrie—Decembrie 1920, BROOKLYN

Nr. 11 și 12

FERICIȚI SUNT NEFRICOȘII

„Nu te teme, turma mică; pentru că Tatăl vostru a biruit să vă dea împărăția. Luca 12: 32

PARTEA I

CÂND Isus a rostit aceste cuvinte afară de el nimieni altul nu a fost conceput la natură divină și la membrare în împărăția ceriului. El a făcut aici clar, că Dumnezeu va alege o clasă care va fi asociată cu el în împărăție. Să dovedească din cuvintele Mântuitorului, că moștenitorii împărăției nu vor fi numai o „turmă mică“, ci și o clasă nefricoasă, mai ales aceia ce vor fi desvoltați în decursul timpului de greutate și perzecuție. Scripturile produc cauze destule ca adevărare la aceasta. Regula prescrisă e tocmai din contră din ceace guvernează pe om, dar când motivul regulei divine e înțeles înțelepciunea și iubirea lui Dumnezeu să manifestează în regulă. E inerent în omul căzut a să teme. De când Adam a fost scos din Eden cu sentința morții asupra sa, aceasta a fost totdeauna așa și va continua până omenirea va cunoaște, iubi și asculta pe Dumnezeu deplin. (Facere 3: 8, 24). Dar clasa căreia Mântuitorul s'a adresat în cuvintele textului numai sunt oameni din punctul de vedere divin. Ei sunt creatori noi în Christos Isus, căroră lucrurile vechi au trecut (2 Corinteni 5: 17). Totuși cât timp acestea creaturi noi sunt pe pământ, locuiesc într'un organism de carne imperfect și mintea carnală să rezboește contra minții spiritului. Mintea cărnei e uneori în superioritate, și la timpuri controlează pe creatura nouă. Aceia cari vor să intre în împărăție trebuie să biruască uriașa frică și să stabilească mintea nouă în control odată pentru totdeauna. Cu cât unul crește în asemănarea Mântuitorului, și de ce în ce să umple și e stăpânit de spiritul Domnului, cu atât mai mult e temerea biruită.

Curaj în inimă sunt acei cari iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice iubesc pe frați în măsura care-i mișcă să-și pună viețile lor pământești în serviciul lor, și iubesc pe dușmanii lor în modul care nu le-ar putea face

nici un rău ci totdeauna bine cum ocaziunea se dă. Cei curați cu inima sunt fără frică de om. „Fericiți cei curați cu inima, că ei vor vedea pe Dumnezeu“. Fericiți sunt nefricoșii că ei sunt cari au o inimă curată. Ei nu poartă teamă de om, pentru că știu că Domnul e cu ei. (Evrei 13: 6, Psalm 56: 4, 5). Credința și încrederea lor în Domnul e implicată (neîmpărțită). Aceștia plac Părintelui și Domnului Isus.

TEMEREA DUMNEZEEASCA

Este temere care e foarte potrivită, care trebuie să fie în toți cari sunt plăcuți lui Dumnezeu, și aceasta e știută ca „temerea dumnezească“. Ea înseamnă o reverență sfântă pentru Iehova și o teamă a nu deveni neplăcuți lui și prin aceea să perdem binecuvântările promise nouă. „Începutul înțelepciunii (adevărată) este temerea (reverența) de Iehova“. (Psalm 111: 10). O astfel de temere e valoroasă numai ca un început al înțelepciunii, dar e de absolută valoare în tot cursul călătorii Creștinului. Unele din scripturile asupra acestui punct sunt: „Temetivă de Iehova, voi sântii săi“. (Psalm 34: 10) „Cei ce vă temeți de Iehova laudați-l“. (Psalm 22: 24). „În ce chip miluește Părintele pe fii, miluește Iehova pe cei ce să tem de dânsul“. Psalm 103: 13). „Cei ce să tem de Iehova vorbesc unul altuia, Iehova ascultă și-i aude“. (Malachi 3: 16). „Dară pentru voi, cari vă temeți de numele meu, va răsări soarele dreptății, și vindecare va fi sub aripele sale“. Malachi 4: 2). Dar aceste scripturi nu spun, că creaturile noi în Christos au a să teme de om sau de organizații făcute de om.

Noi știm deci, că temerea menționată amintită de Domnul în text nu e temerea dumnezească, căci îndeamnă pe mica turmă să nu să teamă. „Și de ceea, de care poporul acesta (lumea) să teme, voi să nu vă temeți nici nu

vă înfricoșați. Pe Iehova, Dumnezeu ostirilor, pe dânsul să-l sântiți; el fie témerca voastră, el înfricoșarea voastră. (Zsaia 8:12). Noi deci concludăm, că ceace Domnul a vorbit a fost să înțelegem, că creaturile noi în Christos să fie fără frică de om. Nu avem a fi înspăimântați de adversarii noștri, nici a ne teme a părăsi toate pe pământ și în deplină încredere a urma în urmele Domnului.

TEMEREA DE OM O CURSA

În cuvântul lui Dumnezeu să anunță, că un principiu fixat ori de legea guvernatoare a conducerii, ca cel cu teamă de oameni cursă și întinde. (Proverbele 29:25). Mai înainte, Dumnezeu în purtările sale cu omenirea; incuraja pe acei cari credeau promisiunile lui să aibă deplină încredere în el și să nu poarte frică de nimeni. Scripturile sunt pline de dovezi, că acei pe care Dumnezeu îi aprobă nu poartă frică de om ori alt cineva, dar au o teamă reverențioasă față de Iehova. (Vezi de pildă Faptele 4:18, 19). În timpuri de demult Iehova a justificat pe unii prin credința lor la prietenie cu el, și purtările lui cu ei au fost scrise pentru folosul bisericii. „Pentru că toate care fură scrise, mi înainte spre învățatura noastră fură scrise, ca prin stăruința și prin mângâierea scripturilor să avem nădejdea noastră”. (Romei 15:4). În alte cuvinte, toate lecțiunile scrise în Vechiul Testament au fost scrise ca creațiunea nouă, căreia i s'a promis împărăția să îndure fără frică și cu bucurie cercetările și probele înfocate ce străntorează calea lor, și până îndură astfel, să fie mult mângâiați și incurajați de exemplele și credincioșia acestora; și de promisiunile prețioase și să aibă fermă speranță de o intrare în marea împărăție. Băgând de seamă că Dumnezeu voeste ca copiii lui să învețe lecții din experiențele scrise ale acestor servi speciali ai săi, să cuvine să considerăm cu băgare de seamă întâmplările lor; ele conțin pentru noi lecțiuni ce sunt cerute nouă la o intrare în împărăția Domnului.

IOSUA O UMBRA

Moise era mort, și Iehova denumi pe Iosua să treacă pe fiii lui Israel peste Iordanul furios în Canaan, unde să înfățișeze și să supună dușmani bine instruiți în arta rezbelilor. Iosua ca și Moise, a fost foarte umilit, având puțină încredere în sine, dar o puternică credință în Iehova și a manifestat această credință prin incurajând pe popor să meargă înainte să ia

în stăpânire ceea ce Dumnezeu le-a promis. Dară lui Iosua îi trebuia încurajare și poporul lui pe care îl conducea de asemenea. Dumnezeu le-a dat încurajarea, prin începând cu cuvintele: „Acum scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, în pământul pe care-l dau lor, fiilor lui Israel. Tot locul, pe care va călea talpa piciorului vostru, l-am dat vouă... au nu fie am ordonat? Înlărește-te și îmbărbătează-te. Nu te teme și nici nu te spăimânta; că cu tine este Iehova Dumnezeuul tău ori-unde vei merge”. (Iosua 1:2, 3, 9). Deși Canaanul a fost promis Israelitilor, să va nota că a fost al lor numai când a căleat talpa piciorului lor pe el și luă în stăpânire. Condiția pe care Iehova a pus-o lui Iosua și poporului a fost că ei să aibă credință în promisiunea pusă lor înainte, și să-și arate credința în ea prin urmând ordinul lui. Ei trebuiau să treacă Iordanul prin grele și multe pedeci și actual să pună talpa piciorului lor și să ia pământul în stăpânire. Spre a face aceasta însă s'a cerut să fie nefricoși și să aibă o neimpărțită și nemiscătoare încredere în Iehova, pentru că nu numai a fost Iordanul mare, dar dușmanul era tare și bine echipat de rezbel. În fața tuturor acestor obstacole, Iosua a exercitat deplină încredere și credință în Dumnezeu, a trecut poporul peste Iordan, la pus la tabăreze la Ghilgal în pregătire a ocupa Iericonul. Să ne presupunem că bătrânii și capii lui Israel să fi zis lui Iosua: „Eacă, că de mulți sunt dușmanii, cât de tari! De trecem Iordanul fără știre în țara lor, desigur aceasta o să-i vătăme și măriindu-se să vor scula asupra noastră: de aceea să trimitem mai întâi o delegație să întrebăm pe Cananei, dacă ei s'ar învoi să trecem în țara lor, să suflăm în trâmbițele noastre în jurul Iericonului și să-l capturăm”. Urmând acest cuget, Israel nici odată nu trecea în Canaan. Așa ceva s'ar putea aștepta din exercițiul minții umane și al precauțiunii, dar desigur ar fi arătat lipsă de credință și confidență în Dumnezeu. Pentru noi ca creaturi noi este o lecțiune în toate aceste.

Dumnezeu ne-a dat nouă promisiuni mai bune, resplată mai mare, dar aceasta resplată promisă e a noastră numai în măsură cum ne tindem și pașim după ele. Trebuie iubitorilor, să ne dovedim credința prin faptele și măsurile noastre. Și Dumnezeu a așezat înaintea următorilor lui Iosua Christos peste măsură mari și prețioase promisiuni ale împărăției. Domnul ne spune că e buna voința Părintelui să dea această nespusă resplată, dar acei cari o vor primi vor

fi numai acei cari confident să bazează pe promisiunile lui, spre delăturarea tuturor altor obiecte din cale, și cari nu poartă frică de ce omul or sistemele ecclesiastice înființate de om i-ar putea face. Atari vor căuta totdeauna să cunoască ce e voia lui Dumnezeu, și cunoscându-o, vor merge înainte fără frică, și în confidentă, liniște, chibzuință și rugăciune făcând voia lui Iehova prin puterea lui Christos care-i întărește.

TRIUMFUL LUI GHEDEON

Israelii deveniră slabi în credință și îngărătnici în ascultarea lor de Iehova, și Dumnezeu permisă să vină Madianiții asupra lor, amenințându-i să le ia partea mai bună din pământul lor. Credincioșie din partea lui Israel i-ar fi ferit de această invaziune. Madianiții veniră în oaste mare, mai mulți de 200,000 și tăbărără gata de rezel împotriva lui Israel. Iehova și a propus să isprăvească o victorie mare asupra Madianiților, dușmanii poporului său, și să-i scoată din pământul promis. În făcând aceasta el a voit să arate poporului său că o astfel de victorie nu poate fi izbutirea puterii umane ci numai a puterii sale; și deci, este neînțelept pentru ei să se despartă de el. În legătură cu această luptă el a hotărât să onoreze pe anumiți indivizi, cari își vor arăta credința și confidenta în el și zel pentru cauză lui în supunându-se ordinelor sale. Iehova a ales pe Ghedeon pentru această onoare de a fi instrumentul sau mijlocul la mână pentru scăparea Israelitilor. Ghedeon a fost pus la anumite probe spre a-și dovedi vrednicia și credincioșia, pe cari le-a întâlnit reușitor. După ordinul lui Dumnezeu, Ghedeon a făcut apel după voluntari din Israel, pentru a să lupta contra oștrei Madianului. Aproximativ treizeci și două de mii au răspuns la chemare. Judecătoarea omeneză ar fi zis: Ce poate face o mică turmă de treizeci și două de mii contra a două sute de mii de rezboinici bine echipați? Cu toate acestea Dumnezeu a zis lui Ghedeon: „Cu tine prea mult popor este, coboară-i la apă, și ți-i voi alege: (proba) acolo”. Scopul lui Dumnezeu era să dovedească, prestă măsura de îndoială, că victoria va fi din partea lui și nu din a omului. Să va observa, că prima probă dată a fost că Ghedeon, după ordinul lui Dumnezeu, a ordonat tuturor celor fricoși să se întoarcă acasă, și douăzeci și două de mii s'au folosit de ocazie și numai zece mii au rămas. Dar nu și aceștia erau prea mulți! Atunci Ghedeon a fost îndreptat să

pună o altă probă, o probă de zel și credincioșie în atacul ce le sta înainte. Numai trei sute au rămas sub această probă.

Mica companie de 300 reprezintă o clasă care nu are numai o vie și activă credință în promisiunile lui Dumnezeu, dar veghează cu pătrundere toate ocaziunile de serviciu și nici când nu să opresc a întreba de ce și pentru ce să comandă, ci auzind-o sunând, merg cu voinicie înainte. Cei 300 din mica companie a lui Ghedeon aveau elementele de caracter plăcute și aprobate de Iehova. Ei au fost credincioși; cu deplină încredere, și deci fără frică de om. După porunca lui Iehova, Ghedeon a înarmat pe fiecare cu instrumentele de luptă, și anume: o trîmbiță de corn, un ulcior și o făclie aprinsă. Apoi i-a împărțit în trei cete și apropiindu-se de inamic i-a așezat la locuri din cari aproape a încunjurat toată armata Madianiților. Conform unei înțelegeri dinainte, Ghedeon a dat comanda. Fiecare a suflat în trîmbița sa, s'a zdrobit ulciorul și a ațeliat făclia aprinsă și cu un glas au strigat: „Săbia lui Iehova și a lui Ghedeon”. Și dușmanul a fost pus în completă fugă.

Cu greu ne-am presupune că mica companie a celor trei sute or care-va din ei să fi zis lui Ghedeon: „Înainte de ce încercăm a cuprinde pe inamic, să suflăm din trîmbițele noastre și să ne zdrobim ulcioarele, cugetăm procedu a înțelepciunii și a prudenței să trimitem o deputație a miciei noastre companii la capii Madianiților, pentru ai întreba pe aceștia dacă ne permit să le facem un sgomot strășnic la noapte, pentru că am putea să-i vătămăm prin ceace avem de gând să facem, disturbându-le pacea și liniștea și astfel le-am vătăma legea”.

Ar fi arătat ei credință în promisiunile lui Dumnezeu prin urmând sugestia premergătoare? Așa ceva ne sună absurd și prost acum. Dacă vre unul ar fi avut vre un astfel de simțământ el desigur n'ar fi fost cu Ghedeon la luptă. Dar nu, cei trei sute au fost cu desăvârșire nefricoși. Trebuie să-le îngăduim credit pentru cunoștința lor dinainte, că este absolut cu neputința lor să biruiască oștrei Madianiților prin propria lor putere, dar nemșcătoarea lor credință în Dumnezeu i-a condus să spună prin fapte:

„Pentru ce, nu-i al nostru a judeca.

„Al nostru e a urma comanda și a ne da viața.”

„Trupa lui Ghedeon să poate considera ca ilustrație a biruitorilor din vârsta Evanghelică-biserica, mica turmă—și Ghedeon evident reprezintă pe căpitanul mântuirii noastre, pe al

cărui exemplu suntem al urma de aproape și caracterul său adânc să impresioneze pe toți următorii săi".

[*Watch Tower 1907-327*]. Tocmai așa desigur cum compania bravă a lui Ghedeon reprezintă pe biruitoarii vârstei Evanghelice, are Domnul lecțiuni importante din această pentru turma mică să învețe, și e învederat că lecțiunea principală de-a să învăța e absolută încredere în Dumnezeu și deplină supunere și ascultare de căpitanul mântuirii noastre, și o confirmare din partea noastră aranjamentului întocmit de el pentru a alunga pe dușman cu adevărul; și atunci, goliți cu desăvârșire de voia noastră și de frica de om or sisteme omenești, să ne aruncăm cu curaj de moarte în lupta ce ne stă înaintea. Cei cari aparțin acestei clase, nu vor fi fricoși a face cu toată puterea ce mâna lor află de făcut în serviciul Domnului. Ei vor veghea toate ocaziunile de serviciu și nu să vor opri să discute lucrul când l-să pune înaintea.

PROFEȚII O CLASA NEFRICŌASA

Dela primul martir Abel până la ultimul profet Ioan Botezătorul s'a dezvoltat o clasă de oameni nefricoși, cari nu s'au oprit în a face voia lui Dumnezeu și deci au câștigat aprobarea lui. Cînd recordul ior din al 11-a capitol Evrei, răzbește inima fiecărui creștin adevărat și pune de rușine pe creaturile noi car ar tremura în fața neamicului sau s'ar retrage din rezelul Regelui regilor și dela a face voia lui Dumnezeu din cauza fricei. Aceștia vechi eroi au avut înaintea lor numai singura promisiune, a unei „învieri mai bune", și totuși au manifestat o credincioșie și loialitate o iubire și un zel îmbolditor cărora nu să află paralela în istoria profană or sacră privitoare la om. Ei au auzit promisiunea lui Dumnezeu și pe aceasta au crezut-o. Ei s'au întemeiat pe acea promisiune și, în puterea ei, au lăsat casă, pământ, avere și au răbdat cele mai mari persecuțiuni și greutăți, numai să ajungă la resplata lor promisă, și n'au permis nici o piedică să-i înlătore dela a face voia lui Dumnezeu pe cât a atârnat dela ei.

Regele Egiptului făcuse o legē nedreaptă, cerând că toți copiii de parte bărbătească a Israelitilor să fie omorâți la naștere. Când să nascu Moise, părinții lui, fiind actuați de o credință vie în Dumnezeu, „nu să temură de porunca împăratului" și au ascuns pe Moise, în nădejdea de-ai scăpa viața, și Dumnezeu a binecuvîntat credința și silința lor. Moise crescut de fata regelui și primind toate avantajele

curței regale, când a ajuns la vîrstă de bărbat, a refuzat să fie socotit un membru din familia regală, alegându-și mai bine să sufere cu poporul său. Pompa și bogățiile Egiptului nu l'au sedus dela sfînta lui datorință, nici lingușirile celor ce apăsa pe poporul său nu l'au schimbat. Când a ajuns timpul lui Dumnezeu, cu curaj împins de credință vie, a scos pe Israeliti de sub domnia stricată a lui Faraon și din robia Egiptenilor, „netemându-se de mânia împăratului". Urmărit de hordele Egiptului, el fără frică trecu pe fii lui Israel peste marea roșie în pustie. Credința în Dumnezeu la făcut absolut nefricos. Recordul desfășoră o listă lungă de eroi nefricosi (versurile 33-36) cari nu în puterea lor, ci pentru credința lor nemșcătoare în Dumnezeu, „biruiră împărății, făcură dreptate, dobândiră făgăduinți, astupară guri de lei, strănsēră putere de foc, scăpară de ascuțisuri de spadă, să impuțerniciră din slăbiciuni, să făcură tari în rezel, înfransēră tabere de străini, suferiră batjocoriri, ba încă legături și închisori — ei de care lumea nu era vrednică", și pentru credincioșia și loialitatea lor toți au primit bună dovadă și au fost aprobați de Dumnezeu ca vrednici de cele promise. Ei n'au fost niște oameni laudaroși. N'au pretins curaj or brăvie fizicală, ci numai o credință calmă, pe care fe-restrăul, cuptorul de foc, izgonirile și batjocurile n'au putut să o miște. Aceasta, împreună cu supunerea lor loială lui Dumnezeu, i-a făcut nefricosi de om sau instituțiile create de om. Ei au câștigat aprobarea lui Dumnezeu, deși au pierdut aprobarea oamenilor, desfătarea și plăcerea vieții.

PILDA PENTRU BISERICA

Nu e o înțepretare forțată a spune că experiențele profetilor au fost scrise pentru biserică. Argumentul deschizător al capitolului următor (12) arată că cele scrise în al unsprezecelea au fost desemnate pentru biserică, spre ai dovedi concludiv, că pe cari Dumnezeu îi aprobează sunt loiali, credincioși, și nefricosi, cu iubire întreagă pentru Iehova și în calmitate urmează cu bucurie comanda Căpitanului înainte mergător, fără frică de ce li s'ar putea întâmpla în mânele adversarului. Dacă o astfel de manifestare a credincioșiei s'a cerut acelor pentru a dobândi aprobarea și promisiunea lui Dumnezeu, concludem că asemenea credincioșie și bărbăție să va cere tuturor cari vor fi socotiți vrednici de membrii în turma mică

când ea va sta glorioasă pe Muntele Sion.
„Servul cuminte și înțelept bine a zis:

„In măsură cum poporul Domnului este umplut cu spiritul sfânt, și lărgit de influența lui de ce în ce mai mult, *spiritul temerel dispare*. Spiritul temerel în Creștin e un spirit de îndolală și înseamnă lipsă de credință, lipsă de Spiritul sfânt. Spiritul temerel e un favor ferit (colțat) la tot felul de rân în lucrurile spirituale și pe toate liniile și păturele creșterii unui Creștin este o piedică, atât indivizilor cât și bisericii colectiva. Copilul lui Dumnezeu umplut de Spiritul sfânt e un gigant (urmas) față de corpul său natural, căci temerile sale sunt astâmpărate, inima lui stabilită și credința lui întemeiată și înărădăcinată și sufletul său ancorat temeinic și neclintit în promisiunile de după val. El e astfel sprijinit de-a fi mănat de valuri pe stâncele pericolului și dezastrului când vânturile furtunei bat contra lui. Spiritul sfânt e astfel o putere celor care îl posed, și adeseori a pricinuit mirare dușmanilor săi. E — 249.

FEARĂ ȘI MELUȘELUL

S'a declarat rezbél între feară și Melușel. (Apocalipsul 17: 14.) Că cari din cei doi va fi biruitorul, nu e o chestie deschisă pentru discuție. Feara e un instrument al Satanei și va fi complet distrusă de pe pământ; la urmă Satana însuși va fi distrus. Feara e numai un alt nume pentru Antichrist. Ioan (Apocalipsul 17: 8) zugrăvește pe feară ca arătându-se pentru un timp, atunci să cufundă în abis, și mai târziu reapare. Original feara s'a constituit din ierarhia papală, care a exercitat puterea persecuțiilor celor mai idiote prin autoritățile civile, și în decòmun e știut ca „Imperiul Sfânt Roman”; adecă, biserica nominală în măriș cu statele și națiunile păgâne. Ea a exercitat controlul până la anul 1799, când a primit o strașnică înapoere și s'a retras de nou în abis. În 1918 a reapărut, aceeaș feară, dar cu ceva mai mult — cu ceva adaus. Ea acum conzistă din ierarhia papală, care cuprinde mai multe puice, sau sub-organizațiuni, la oaltă cu o bună parte din necredincioasa „preoșime Protestantă”, cari toți conlucră dominați de Papalitatea și exercită putere persecutătoare prin organele politice asupra celor cari nu să închină la altarele ei. Toate sistemele ce unite simptic or actual conlucră cu Papalitatea în exercișul puterii de persecuție prin mediul autorităților civile constituază o parte de feară, care e o urăciune a pământului în ochii lui Iehova. (Vezi Volumele IV și VII) Ioan, referindu-se acestei combinație de putere exercitată într'un mod bestial și murdar, a scris: „Aceștia (elementele ecclesiastice, politice, financiare, etc. combinate) să vor rezbél cu Melușelul. „Acel timp acum a ajuns și rezbélul s'a început. Cum e să aștep-

tăm că feara să se rezboiască cu Melușelul? Răspundem, că prin rezboiindu-se asupra membrilor corpului său, care încă sunt de această parte de val, prin leptându-se contra „turmei mici”, cărora să făgăduiește împărăția și sunt deci îndemnați a nu să teme, prin punând toate simțele să suprime adevărul proclamat de cei chemați, aleși și credincioși Domnului. (Apocalipsul 19: 19). Când Saul a persecutat pe următorii Domnului, el a persecutat pe Isus (Fapte 9: 45), așa sistemul feară, când ea persecută pe aleși și următorii lui Isus să rezboiască cu Melușelul, cu însuși Domnul Isus Christos. Dacă următorii Melușelului sunt siliși a lupta cu feara, ce arme să folosească ei? „Pentru că deși umblăm în carne, nu ne luptăm potrivit cărnii. Căci armele luptei noastre nu sunt omenești, ci puternice pentru (dela) Dumnezeu spre dărâmarea de locuri; (de eroare) întărite”. (2 Corintenji 10: 3, 4) Cea mai solidă întăritură de eroare pe pământ e ierarhia Papală, asistată și așățată de subordonați ei politici și coaliții ei necredincioși ai preoșimei Protestantă. Și astfel „semânți șerpeiului” face rezbél contra celor cari sunt „semânți promisiunii”. Adversarul își pune toate liniile, prin organele și semi-organele lui, să d'strugă clasa cătră care Isus a zis: „Nu te teme, turmă mică, că este bună voința Părintelui să vă dea împărăția”. Cu adevărat, acest adversar e un dușman puternic privit din punctul de vedere omenesc. Dar amintindu-ne că Domnul e pe partea cealaltă, pe partea turmei sale mici, dușmanul devine neînsemnat. Sionul să nu să teamă: „Dumnezeu este în mijlocul lui, nu să va clăti; Dumnezeu o va ajuta (în luptă) la răvârsatul zorilor.” — Psalm 46: 6.

ADEVARUL ARMĂ NOASTRA

Referindu-se la rezboiul adversarului mai sus numit și următorii Mântuitorului, Sf. Pavel a zis: „In sfârșit, frații mei, fiți puternici în Domnul și în tăria virtuței lui. „Nu suntem încurajați a fi tari în puterea noastră. Dela noi nu putem face nimic, cum Domnul a spus, dar le putem toate prin Christos care ne întărește. Să presupunem că toți, cătră cari envințele Apostolului să îndreaptă la acelaș stagiul al conflictului, au îmbrăcat armătura lui Dumnezeu. Dacă nu, pericolul lor e mire și biruitor înși lor: ea nesigură. Fiecare trebuie să fie bine s rans în armătură și să o întrebuițeze la toată ocazia. Arma cea mai principală de ofensivă și defensivă e „Sibia Spiritului, caree Cuvânt ul lui Dumnezeu”. Dacă întăritura de

eroare trebuie incurând să cadă, și armele noastre sunt puternice în dărâmarea ei, să împune futurora cari vor să stea la urmă triumfători cu Melușelul să folosească arma potrivită cu comanda Căpitanului nostru. Domnul a pus aceste săbii în felurite forme, așa că toți cari au zeul și iubirea ce să cuvine „cercin” sale să poată lua parte în exercitarea acestei armă. Până când arma e aceeași și mesagiul unul, i-a plăcut lui să o pună în deosebite forme voluntare ca prin tractate, foi, cărți și cuvântul gurei. „Trâmbița” e astfel la îndemâna fiecărui și care dorește și are curaj să sulte în ea îi este la dispoziție. Fiecare creatură nouă are lumina („Iaelia”) adevărului în vasul său de lut (Mateiu 5: 14-16; 2 Corinteni 4: 7), care trebuie să fie zdrobit în serviciul Melușelului, „care este serviciul vostru cel înțelept”, (Romani 12: 1) Când ocaziunile să ridică, e privilegiul fiecărui să răsune vestea adevărului, să lase lumina lui să lucească și să-și pună puterea și energia la îndeplinirea acestui sfârșit.

SERVICIUL DE DISTRIBUIRE VOLUNTAR

Prin lucrul voluntar se înțelege distribuirea tractatelor și foilor ce Societatea din timp în timp le pregătește și le pune pentru distribuție generală. Sunt toți siliți să între în acest lucru? Nu, răspundem noi; nici unul nu e silit să facă nimic. Intreaga lucrare e o afacere și un serviciu voluntar, din voință liberă și împlinit din iubire pentru Domnul și cauza lui dreaptă. Iehova nu trage pe nimeni cu forța. Dar când astfel de foi și lucruri sunt anunțate de Societate, n'ar trebui ca bătrânii adunărilor să-și procure un exemplar și să determine (hotărăască) dacă e potrivit sau nu claselor (adunărilor) să le împartă? Nu știm de nici un vers în Scripturi care să autorizeze or chiar să amintească de atare dato:ință din partea bătrânilor or a claselor. Trebuie mai bine să ne amintim că „Dumnezeu a pus membrele pe fiecare din ele în corp, după cum a voit.” (1 Corinteni 12: 18). Aceasta însemnează că el a așezat deosebite membre în corp să performe anumite datorinți cu privire la lucrarea sa de această parte de val. Dacă mâna se pune să facă slujba piciorului, persoana se așază stând în cap. Fiecare membru să-și facă partea prescrisă lui. Să ne întrebăm: A organizat Domnul, prin sluga lui înțeleaptă și cu minte. Societatea ca un mijloc or canal sau instrument pentru conducerea lucrului său și răspândirea adevărului la încheierea acestei vârste? Credem că mai

toți cititorii *Turnului de Veghere* se vor uni, că da. De aceasta e adevărat, n'am crede noi că Domnul a pus în sarcina Societății anumite lucruri de ocrotit și performat, prin servii ei după rânduiala aleși, și nu cade în sarcina Societății să determine (hotărăască) ce lucruri să se pună pentru distribuție generală? Dacă nu, cine să determine? Dacă aceasta ar fi lăsat bătrânilor și conducătorilor ai deosebitelor adunări, când s'ar face lucrul? Nu apare creaturilor noi mai înțelept, că modul și felul lucrului cum are să fie condus și împărțit și ce lucruri să se dea afară, ca în sarcina Societății? Nu s'ar cuveni ca toate să se facă după regulă și rânduială? Este scris: „Dumnezeu nu este al nerânduitelei?”

Ce trebuie deci să se facă când anumite lucruri se primesc din partea adunărilor dela Societate? Noi răspundem: Căpitanul voluntarilor¹⁾ să anunțe adunării cantii atea foilor primite, câte sunt preserise pentru fiecare district și anuci să invite pe toți cari voesc să ia parte la distribuție. Acei cari dorese să se pună pe lucru, iar ceilalți cari nu voesc, să rămână în tăcere și să nu caute a se amesteca și a împiedeca pe cei cari astfel voesc să servească. Vor fi unii cari, probabil, vor refuza și alții cari vor fi nepăsători, indiferenți, pe când alții vor aștepta cu nerăbdare ocaziunile de a sufla în trâmbița Adevărului cât se poate-mai tare și când ocaziunea li se dă, grabnic se vor folosi de ea. Fiecare să urmeze conducerea despre care se convinge că Domnul l'ar voi să o ia.

Dar, totuși, nu s'ar cuveni ca bătrânii sau alți frați prominenți să meargă la oficanți să ceară un permis pentru a face distribuția? Vom răspunde aceasta prin punând o altă întrebare, care a fos: pusă și mai sus. Ar fi fost potrivit pentru Iosua să trimeată pe care-va din bătrânii lui Israel la Cananei să ceară un permis să între în Canaan? Ar fi fost înțelept pentru Ghedeon să trimeată pe care-va prominenți din compania lui la Madirniți și să întrebe dacă aceștia le permit să încunjure tabăra lor la miezul nopții, să-și zdrobească vasele și să siringe: „Sabia lui Iehova și a lui Ghedeon?” Cu asemenea potrivire noi întrebăm: E servii Dumnezeului celui Preainalt, cari au fost însărcinați să proclame vestea adevărului; să ceară permisiune dela agenții „ferei” dacă se cade sau nu să predice Evanghelia? Gândim

1) Adunările din America au fiecare un frate ales care e însărcinat cu împărțirea foilor și altor lucruri gratis și cel cari iau parte la acest lucru se numesc voluntari; și de acei fratele ales să conducă lucrul, se numește Căpitanul voluntarilor.

noi că Domnul ar avea plăcere să facem aceasta? Și cugetăm noi că aceștia, cari sunt opuși proclamării adevărului, se vor învoi la aceasta și ne vor da consimțământul? De căutam să servim Domnului numai când „feara” aprobă, nu arată aceasta „frica de om care aduce cursă” și lipsă de credință în Dumnezeu? Dumnezeu a hotărât ca noi să învățăm unele lecțiuni din exemplele Vechiului Testament, și aici e o lecțiune prin care să biruim frica sau teama. În primul rând, nici un oficial nu are putere să dea permisiuni pentru distribuirea literaturii religioase. Dacă foile conțin ceva ce s'ar putea construi contra legii, oficialul nu are putere nici așa să dea permisiune, pentru simpla cauză că nici un oficial nu are putere să dea permisiuni, să frângă legea. Dacă foile nu conțin nimic ce ar putea fi contra legii, nici un oficial nu are putere sau autoritate să împiedece distribuirea lor. Spunând cuvintele unui oficial înalt al Departamentului de Justiție, a zis: „Nu cade în sarcina noastră a sfatului pe popor: asupra legii, ci ai prosecta după ce au frânt legea.”

FIECARE CREȘTIN TREBUIE SĂ FACĂ BINE

Fiecare Creștin trebuie să facă bine, și când face voia lui Dumnezeu el desigur face bine. E datoria oficialilor să protejeze pe Creștini în slujba lor de-a predica Evanghelia. O pildă de conducere potrivită s'a întâmplat în orașul New-York. Fratele Russell, în parte de vreme a secerișului, a publicat broșura cu „Iadul” și aranjat să fie distribuită în orașul New-York prin „messenger boys”. Atunci a mers la șeful poliției și a început ai spune ce are de gând să facă și șeful la întrerupt, zicând: „Bine domnule, nu poți avea un astfel de permis să faci aceasta”; la care fratele Russell a răspuns: „Eu nu cer permis și nu sunt obligat a cere permis în această țară pentru a predica Evanghelia; eu numai vă spun că la șeful departamentului de poliție al acestui oraș, că am rânduit copii de distribuție să împartă aceste broșuri și am venit să vă fac cunoscut faptul că aceștia distribuitori să fie protejii, spre a nu fi împiedecați de preoți sau alt-cineva.” Distribuția s'a făcut la timpul dat.

Atenția ne-a fost trasă la unii oficiali cari, dominați de Papalitate și pe motive egoiste, voind să împiedece proclamarea adevărului, au notificat pe Studenții Bibliei din localitate să încete distribuerea, ba au mers și mai departe de au cerut să-și aducă cărțile lor și să le predea lor. Nici un oficial nu are această

autoritate în America, nu-i întrebare ce poziție ocupă.

Societatea niciodată nu a publicat ceva ce să vătăme legea și nu are de gând să facă aceasta de acum. Unde se ridi a îndoială despre legalitatea anumitor lucruri. Societatea va fi informată de advocați competenți, cari sunt pretinși față de noi și cari cu bucurie își vor da sfatul în astfel de afaceri. Frații deci pot dependa, că când anumite lucruri să dau pentru distribuția generală, publicațiunea e potrivită și legală. Dacă careva mai rămâne în îndoială, consulte un avocat care e pretinos și onest și care nu e interesat să ajute ferei în rezel contra „Melușelului”. Fără așteptat, că vor fi întreruperi din partea unor oficiali cu zel prost, cari sunt pe moarte să placă ferei și altor doritori să suprime adevărul, pentru că acesta e timpul, cum arată Scripturile, când așa ceva e să se întâmpie. Nu să poate aștepta că „feara” să se rezboiască cu „Melușelul” fără ca următorii lui, care sunt în rezel, să nu sufere unele neplăceri. Rezelul e rezel, și însemtează multe neplăceri și grele experiențe. Dar lasă să ne amintim indemaul Căptanului nostru: „Fiți tari, și îmbărbătați-vă; nu vă temeți!” (2 Cronica 32: 7). Când David s'a apropiat de Goliat, na l-a întreat: „Goliat, î mi permiți să-ți trag o peatră de aceste în frunte?” Nu; ci curajos și nefricos i-a zis: „Tu vii asupra mea cu sabie, lance și păvază, dar eu vin asupra ti în numele lui Iehova Sabaoth, Dumnezeul oștirilor lui Israel pe care tu l-ai defăimă.” (1 Samuel 17: 45) Peatra întrebunțată de David pare să închipuiască pietrele ce erau să fie întrebunțate după aceea (Apocalipsul 16: 21), și Domnul arată să fie păstrat unele din aceste „piere” pentru „ziua strămtorării”, ziua noastră. — Iov 38: 22, 23.

„Să cere curaj pe câmpul de luptă în a înfățișa pe dușman și primejdii de tot felul; dară desigur să cere și mai mare și mult mai onorabil curaj a să înfățișeze pentru Domnul și pentru adevărul nepopular, și a fi văzut și cunoscut de toți ca împărăitor de for. Să cere curaj adevărat a sta pentru lumină când marele adversar cu o influență lumina țargă o denunța ca intineric și duce un asalt contra ei. Cere adevărat curaj a denunța intinericul cu blăndețe, prinos și nerădă, când pe partea lui are bogăția, cultura, influența și bisertitatea”. — 2'07-183.

E mare primejdie pentru unicii Domnului a să uita li fiară și a căuta ai plăcea. E primejdios pentru acei cari au arătat bravie pe câmpul de luptă în alte locuri și de altă dată, a să întoarcă și a se uita atât de tremurător la „feară” și opera ei nelegiuită, încât în mare

măsură să piardă curajul și zelul trăbuincios următorului lui Christos și să devină fricos așa îndeplini datoria față de Domnul și de adevăr. Aceștora noi le tragem atenția: Uitați înălături dela „feară”, privește la eroul credinței noastre (Evrei 12:2, 3), și auzi comanda Căpitanului zicându-ți: „Nu te teme... urmează-mi”. Ar fi lucru spaimântător, după ce unul a sacrificat totul și pentru un timp a luptat vitejește, să devină inspaimântat de frica „ferei” sau de ce i-ar putea face omul. N'avem noi îndrăzneală, cum au avut sântii din trecut. Să zicem prin fapte: „Domnul îmi este ajutor, nu mă voi teme; ce îmi poate face omul?” (Evrei 13:6) Sau „să ne temem de aceia „care omoară corpul și după aceasta nu mai au ce să facă”? (Luca 12:4, 5) Despre unii noi cetim: „Dară cu toate că nu sunt biruitori de voie bună, Domnul îi iubește și îi va libera pe aceștia cari de frica morței (frica de disprețul ce l-ar întâmpina în serviciul Domnului; frica de înfruntările și batjocurile purtate de vițel și de țap în afară de tabără, în pustiu, în condițiunea despărțirii de lume) au fost toată viața lor robiți — robiți în frica de oameni și tradițiunile lor, cari totdeauna țin înapoi dela o deplină supunere lui Dumnezeu. (Evrei 2:15)”— Taber, pagina 77.

SPIRITUL TURMEI MICI

Are „mica turmă”, antitipul celor trei sute de viteji ai lui Ghedeon, spiritul Domnului în mai mare măsură decât clasa descrisă mai sus? Noi credem că da, și referitor la ei cetim: „Pentru că nu primirăți spirit de robie, iar spre temere, ci primirăți spirit de înfiare, în care strigăm: Aba, Tată”.—Romani 8:15.

E de așteptat, că adversatul, prin agențiile lui nenumărate, și particular „feara” să va folosi de toate mijloacele care-i stau gata pentru slujbă să înfricoșeze și să discorageze pe următorii „Melușelului”. Dar cei chemați, aleși și credincioși cunosc vocea Premergătorului lor și veselosi, ba cu zel, îi urmează oriunde ei ar merge. Pentru încurajare Domnul a pus în gura lor cuvintele următoare: „De aceea nu ne temem, chiar când pământul (societatea omenească organizată) s'ar răsturna, când munții (impărățiile) s'ar muta în inimile mării; ar fi înghițiți de popoarele turburate); când apele sale ar vui și ar spumega, și munții s'ar clăti de urgia ei. El (Iehova este fluv'ul (de putere), ale cărui pâraie desfătează cetatea lui Dumnezeu... Dumnezeu este în mijlocul ei, nu să va clăti; Dumnezeu o va ajuta la răvârsatul

zorilor”. (Psalm 46; 2—6) Iară: „De tabără asupra-mi o oaste chiar, inima mea nu să teme; de să ridică asupra-mi rezelul, într'aceasta voiu fi încrezuț (trad. engleză). Una cer lui Iehova, aceasta o caut; să locuiesc în casa lui Iehova toate zilele vieții mele, ca să văd frumuseța lui Iehova, și să cercetez templul său”. (Psalm 27; 3, 4.) Clar descrie Psalmistul în versurile premergătoare clasa care în nefricoșie urmează Melușelului și privește înainte la timpul unei intrări în împărăție. Acei cari posed zelul cuvenit casei Domnului, zelul împins de iubire, nu să tem de greutate ce le-ar putea întâmpina în serviciul său, ci cu atât mai mult să bucură a fi numărați vrednici din aceia cari umplu remasul sufărințelor lui Christos (Coloseni 1:24), cum ei merg înainte cu lacrimi și veselie (Psalm 126: 5, 6) suflând în trîmbița lor, zdrobindu și vasele lor pământeste și lăsând lumina să lucească prin viața lor. Despre ei poetul în fraze frumoase a zis:

„Obiecte fericite ale harului său,
Hotărâți să vadă fața lui.”

PUTEREA MINȚEI SĂNĂTOASA

Iară, zice Apostolul despre aceștia: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un spirit de frică, ci un spirit de putere, de dragoste și de înțelepciune. Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea, pe care trebuie să o faci despre Domnul nostru, nici de mine, care sunt în temniță”, (2 Timoteiu 1; 7, 8. *Cornt.*) Nu voim să se înțeleagă că cei cari vor constitui turma mică vor fi niște impietriți proști și indiscreți (nesocotitori), cari să se facă vinovați de înfruntări și persecuții pe drept, ci, din contră, posedând ei spiritul unei minți sănătoasă, spiritul cuminenței și al înțelepciunii, spiritul Domnului, vor fi conduși în toate și toate locurile să fie calmi, cumpătați, veghetori, totdeauna prisositori în rugăciune, și ca cei 300 bravi ai lui Ghedeon, totdeauna păzitori a discerne voia lui Domnului la timpul și în modul său, și a o face cu socotință și solicițitudine, înțelepciune și fără frică.

Aceștia, când sunt batjocoriți de dujman, nu să deprind în a batjocori înapoi ci calmi și confidenți, folosesc sabia spiritului, și astfel participă în dărâmarea locurilor de eroare întărite. Ei nu sunt ridicați prin cuvintele de laudă, nici apăsați și spaimantați de vijelia preoților, or de cei în autoritate. Ei știu că în ei nu este putere și ajutorul lor vine dela Iehovă. (Psalm 121: 1, 2.) Astfel „cele slabe și neînșămnate ale lumii de acum, sunt prefacute de Dumne-

zeu (prin spirit, puterea lui) tari spre dărâma-rea întăriturilor de eroare și păcat, și spre putința de-a îndura o luptă bună a credinței, ca buni soldați ai crucei Domnului Isus Christos, mult spre surprinderea celor cari sunt după natură și în talenți superiori lor. Aceasta e adevărat și de timpii trecuți, când cei slabi și neînsemnați ai lumii au expus cauza lui Christos, și au fost fermi până la ultimul fir al vieții, ca martiri, îndurând nemișcători cercări și greutăți de cari cei mai puternici ai lumii tremurau. Și aceasta e adevărat despre această clasă și astăzi, căci deși forma persecuțiilor s'a schimbat în oare care măsură, totuși trebuie încă a suferi raul ca un bun ostaș al lui Christos" — E-250.

DE CE SUNT NEFRICOȘII APROBAȚI

De ce marchează Scripturile pretutindenea cu aprobare pe cei nefricoși? Desigur nu pentru că Domnului îi place o clasă lăudăroasă. Tocmai din contră, Dumnezeu urește pe cei lăudăroși. Nefricoșii sunt aprobați pentru că în modul acesta ei își manifestă credința lor vie, și confidența ca ei au în Domnul. „Fără credință este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu". Cu cât e credința mai întregă, suntem mai plăcuți Părintelui. După credința voastră fie vouă". Cu cât recunoaștem mai deplin că am fi copii marelui Rege, cu atât mai increzuți suntem și aprețim, că chiar și corpurile de carne sunt nemuribile până la timpul lui Dumnezeu pentru d'zolvarea lor. Ce Părinte minunat avem noi un adăpost în timp de strâmtoare, și o putere în slăbiciune. Aceste cuvinte de mângăere el le-a pus în gura copiilor lui: „Tu m-ai apucat de dreapta mea, prin sîntul tău mă conduci, și după aceea mă vei primi în mîrire". (Psalm 73: 23, 24. Trad. Engleză) Când ne rupem privirea dela Părintele ceresc, și uităm că el ne ține de mîna suntem ne dată slabi și fricoși. Atunci e că credința ni-e slabă și devenim infricoșați de urlatul fetei. Dacă credința ne răinvie, atunci cum acul sare la magnet, așa inimile noastre, dacă sunt curate, să vor îndrepta spre Domnul să devenim reînțăriți. La timpuri să pare că neamicul e aproape că ne înghite de tot, dar când ne amințim că mîna noastră e în mîna Părintelui, puterea dușmanului începe îndată să dispară. Apoi.

„Peste dealuri, văi, păduri și ape,

— Cu al meu Isus pot eu străbate,

— Pe mîla lui mă văzîm cu totul,

— Sîngur el îmi dă pace."

IMULȚITA CREDINȚA

Când am venit întâi la cunoștința adevărului și ne-am consacrat lui Dumnezeu să facem voia lui, am avut numai o măsură de credință. Gradual cum noi am crescut în cunoștință ne-a crescut și credința. Când furtunile persecuțiilor s'au ridicat și valorile au început să bată contra noastră, am aflat că ne trebuie mai multă credință. Și această regulă or procedură să aplică până la sfârșitul carierei noastre. Trebuie să așteptăm, că „feara" va continua persecuțiile ei hidoase până va fi cu desăvârșire zdrobită de „Melușel". Credința tuturoră cari urmează prin aceste experiențe spre biruința ultimă a „Melușelului", va fi cercată prin cele mai aspre cercări. La un timp când mergeam în lucrul voluntar și cu zimbire luau toți fo', a fost ușor a merge în lucrul Domnului. Când ei grațios s'au plecat în mulțumire de ce i-ai dat, n'a fost așa greu a înmărți fo'. Dar când unii au început ași încreți fruntea și alții să te înfrunte și alții să te batjocorească, iar alții să te amenințe cu violență și închisoare, ai aflat că să cere mai multă credință în a merge înainte în lucrul Domnului. Când persecuțiile s'au imulțit, și ai fost arestat și invinuit de crimă pentru că ai spus adevărul, și când ai fost condamnat pe nedrept că făcător de rele și aruncat în închisoare, și acolo z'ua interzis dela lumina soarelui și noaptea dela brîlanta stelelor, și în singurătate și tăcere ai șezut rob în gînduri, mai multă credință s'a cerut spre a fi asigurat că Domnul încă tot te iubește și că ei încă te ține de mîna și toate sunt bine. Viu și adevărat a scris-o poetul:

„Ușor a cânta cu cei pe cari îi iubești, lângă tînc.

Cînd soarele favoarei dîvină, face toate luminoase și senine,

Dar a cânta în întuneric cu inima instrăinată,

Trebuie să simțești atînsutul mînei Sale."

Spiritul Domnului nu e spiritul temere; ci al curajului, credinței și iubirei ferbinte. N'ar trebui noi să așteptăm, că cum înaintăm mai departe și mai adînc în conflictul final cu feara, mai multă și mai mare credință să va cere tuturor biruitorilor, și pentru cei ce vor intra în împărăție? Nu să va cere o îndoită parte a spiritului lui Iie a împîna pe inamic cu fermitate, calm și nefricoși pe câmpul luptei din urmă și a suna vestea adevărului? Noi credem că da. Că „feara" va exercita puterea ei persecutătoare, aceasta noi o credem; dar „Sionul nu trebuie să se teamă", căci este în tabăra Domnului, și biruința și triumful e sigur. Deși

persecuția va crește, cei cari au spiritul Domnului în măsură mai mare vor stărui în proclamarea adevărului. Nu să pare noauă, că Domnul a călăuzat mințea servului său cuminte să scrie despre acel timp următoarele?: „Probabil că va fi în sforțarea Babilonului (Creștinătății), voind să-și mențină existența, când va privi puterea ei politică ducându-se, violența preotească și superstiția lipsind-o de sprijin, că lucrul de-a răspândi adevărul va fi oprit ca detriminal sistemului ei și probabil în această hală, clasa Ilie, insistând a declara adevărul până la ultimul pas, va suferi violență și va intra în mărire”. (0-231). Aceste cuvinte ar trebui să fie o încurajare pentru toți cari sperază la împărăție să stăruiască cu înmoșie a da în știre vestea împărăției.

PROBA IUBIREI PERFECTA

Sf. Petru spune clar că judecata trebuie să se înceapă dela casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17). Că judecata dumnezeiască e acum asupra tuturor națiunilor de pe pământ, fiecare student al profetiei divine e convins; că judecata lui Dumnezeu, probarea, carnea, ciuruirea e asupra casei Domnului de un timp încoace, nici unul din următorii lui Isus nu să poate îndoi despre aceasta. Scopul principal al acestei judecări e să probeze și să determine cari sunt acei cari au dezvoltat caracterul plăcut Părintelui, și cari cei vrednici de o bogată intrare în împărăția Domnului. Să probează frica fiecăruia în această cercetare? Să înțelege, că da; și, înainte de cercetarea a trecut, să va dovede cu desăvârșire dacă iubirea noastră pentru Dumnezeu și pentru Domnul Isus e supremă. Sf. Ioan având această zi de judecată în minte, a scris bisericiei următoarele: „In aceasta este desăvârșită iubirea între noi, că să avem îndrăzneală în ziua judecării, fiind că ce fel este acela astfel suntem și noi în lumea aceasta. Temere nu este în iubire, ci iubirea desăvârșită dă afară temerea, fiind că temerea are chin de pedeapsă, și cine să teme nu este desăvârșit în iubire”. (1 Ioan 4: 17 18), Cuvântul îndrăzneală din acest vers, Dr. Strong îl traduce că ei: „A spune fără sfială, a aduce la cunoștința tuturor și a vorbi cu siguranță”. Probarea iubirei în cuprinderea cercărilor aspre, nu poate fi fără să cauzeze tendințe spre temere; și de aci în ora aceasta a încheierii experiențelor bisericiei. Domnul permite să vină probările aspre asupra credincioșilor săi, și Sf. Ioan ne spune că dacă iubirea pentru Dumnezeu ne este perfectă vom fi curați de orice

frică, și vom avea îndrăzneală a vorbi adevărul fără sfială. Viața și toate ale noastre sunt ale Domnului. Suntem datorii lui cu toate ce avem, includat viața (1 Corinteni 6: 19, 20). și el ne dă ocaziuni să dovedim în fapt dacă îl iubim din inimă curată mai presus de toate.

CINE VA CĂȘTIGA IMPARAȚIA

„Nu te teme, turma mică; căci bunăvoința Părintelui este să va dea împărăția”. Mai înainte de întemeierea lumii Dumnezeu a hotărât turma mică căreia să-i dea împărăția și a hotărât ca acei cărora el va da acest mare dar să fie „sânți și desăvârșiți înainte sa în iubire” — iubirea perfectă, fără frică, neclintii în credință. (Efeseni 1:4). Nu este creatură în univers or putere pământescă care să se poată rezboi asupra acestei turme mică, fără permisia Părintelui, căci sunt ca lumina ochiului soțotii (Psalm 17:9) și sub scutul aripilor sale. In exercitarea înțelepciunii și iubirei sale el permite experiențele cercătoare să probeze supunerea și iubirea lor față de el. El a permis chiar și pe iubitul său. Fiu să suferă rușinoasa moarte de cruce, dar după aceea l-a înălțat pe treapta cea mai înaltă a gloriei. Asemenea experiențe sunt ocrotite pentru toți următorii lui, cu acelaș rezultat la urmă. El a permis „feara” să reiasă din abis și să facă rezbel cu Melușelul, prin rezboindu-se contra următorilor lui. Marele General al acestei mică dar bravă armată lansează proclamarea, că rezbelul între el și feară s'a încins. El zice: Feara „se va rezboi cu Melușelul și Melușelul o va birui, pentru că este Domn de domni și Impărat de împărați, și cei împreună cu dânsul chemați sunt și aleși și credincioși”. Când următorul credincios, inimos, zelos și supus al Melușelului citește această proclamare, inima lui răzbește de bucurie, pentru că știind el că lupta acum s'a început, biruința va fi în curând completă și biruitorii vor sta pe Muntele Sion, triumfător cu Melușelul. (Apocalipsul 14:1). Aceștia sunt acei, nu numai chemați și aleși, dar credincioși și loiali până la moarte; acei nefricoși cari, în mijlocul învălmășelei ce caracterizează încheerea vârstei acestei, au proclamat: „Impărăția ceriului a sosit!”

„Fericiti sunt cei curați cu inima, ca aceia vor vedea pe Dumnezeu”. Fericiti sunt cei nefricoși, că ei sunt cari au o inimă curată, plină de iubire perfectă. In textul de mai sus, Sf. Ioan dovedește că numai netricoșii, acei cari se încred cu totul lui Dumnezeu, sunt perfecti în iubire. Numai cei curați cu inima sunt or pot

fi perfecți în iubire, și după cuvintele lui Isus, numai nefricoșii — perfecți în iubire, curați cu inima — sunt acei cari vor fi primiți în împărăția sa și vor vedea pururea fața lui Iehova. Ce prospect măreț e pus înaintea acestora! „Cele ce ochiul nu văzu și urechea nu auzi și la inimă de om nu se suiră, acestea le găti Dumnezeu celor care-l iubesc și nouă (aceste) ni le descoperi Dumnezeu prin spiritul său”. (1 Corinteni 2:9, 10). Prin credință aceștia încă de acum privesc maiestatea și frumusețea Regelui și gloria peste putință de descris a îm-

părății. Prin credința deci, fără frică, cu bărbăție să intrăm în lupta ce curge, să ne ținem de mâna Părintelui și cu îndrăzneală să strigăm: „Săbia lui Iehova și a lui Ghedeon (Domnului)”. Dovedindu-ne credincioșii până la urmă, va fi cu adevărat bunăvoința Părintelui să ne dea o bogată intrare în vecinica împărăție a Domnului nostru Isus Christos, unde nu va mai fi războire, ci plinitatea bucurii și fericirii vecinice.

7 · 919—227—233.

FERIȚII SUNT NEFRICOȘII ILIE, ELISEI ȘI ANTIINCHIPUIREA LOR PARTEA II

„Și aceste cu semne li se întâmplau acelor, dar fu scrise pe înțelegerea noastră la care au ajuns sfârșitul veacurilor.” — 1 Corinteni 10: 11.

PROFEȚIA când s'a împlinit or e în curs de împlinire copilul consacrat al lui Dumnezeu e în stare să o înțeleagă. Lumea nu are credință în Cuvântul lui Dumnezeu și oamenilor din lume, chiar de văd evenimentele cu caracter Biblic și semnificativ întâmplându-se, profeția nu are nici o însemnătate. Perplexitatea mare în care lumea să află astăzi, și mai ales conducătorii ei, să datorează acestui fapt. Dar creștinul adevărat credincios, știind că cuvintele inspirate ale profeților au fost scrise pentru învățatura și mângâierea bisericii și mai ales pentru beneficiul acelor la cari au ajuns sfârșitul veacurilor, e în putință, prin iluminarea Spiritului sfânt, să privească cu apreciere împlinirea profeților. În partea doua a subiectului în discuție, vom examina viața, faptele și cuvintele profetului Ilie și Elisei, din punctul de vedere al tipului și al antitipului.

Între studenții Bibliei s'a discutat mult despre cei doi profeți numiți și ce clasă ori clase de oameni ei reprezintă. Fiind noi asigurați că calea celui drept e ca zorile strălucitoare care tot mai mult luminează până se face ziua deplină, cercătorul de adevăr poate aștepta cu încredere că va primi lumină mai multă cum să apropie de sfârșitul căii. Căutătorul onest de adevăr nu să predă irevocabil unei explicații a profesiei neîmplinite; deoarece știe că, din timp în timp, Domnul va avea plăcere să dea lumină mai clară în subiect, și cum profeția să desfășoare în evenimentele ce împlinesc prezicerile ei, viziunea devine și mai clara.

(2 Petru 1: 19—21). Ceeace spunem în acest subiect nu e dogmatic dat; ci în lumina și urmarea principiului desfășurat în Partea I, care arată legea regulei ce guvernează conducerea Creștinului, așternem pe masa casei credinței cugetile aici exprimate, pentru o examinare cu băgare de seamă din partea consacraților.

ILIE UN TIP

Arată a fi definit stabilit în mintea a aproape toți studenții de Biblie, că Ilie a fost un tip al bisericii în carne. (1 Regi 17: B—250—256 englez, și B—228—234 rom.). Că Eliseu, întâi ucenicul și apoi succesorul lui Ilie, a fost ori n'a fost un tip și dacă a fost la ce, nu a fost încă definit determinat de studentul profesiei divine: Când aflăm că Dumnezeu folosește un atare om să tipifice lucruri ce sunt hotărâte pentru viitor, e de interes să examinăm cuvintele, faptele și caracterul acelu om. Z' 15—285.

Ahab, Regele lui Israel, poporul ateu al lui Dumnezeu, fiind influențat de regina lui, Izebel, a fost dus pe popor în idolatre; și Dumnezeu a trimis la dânsul pe profetul Ilie, care curajos a stat înaintea regelui și cu îndrăzneală i-a anunțat vestea, că în timp de trei ani și jumătate ploaie nu va fi pe pământul lui Israel. După ce s'a deliverat mesagiul, profetul s'a ascuns în timpul cât a durat seceta. La sfârșitul celor trei ani și jumătate Dumnezeu a chemat pe Ilie și l-a trimis iară la poporul sau Israel, îndreptându-l să se infățșeze în-

ntea regelui Ahab. Pe cale Ilie a întâmpinat pe Obadia, servul mai increzut al regelui Ahab, pe care l'a însărcinat să plece să anunțe regelui că Ilie s'a întors. Pe Obadia l'a cuprins frică extremă de viața sa, temându-se nu cumva profetul Ilie va l'psi a se arăta cum a zis și regele îi va pierde viața; și deci fierbinte s'a rugat să fie scutit de acest serviciu.

După ce a fost asigurat de către Ilie că desigur el să va arăta în ziua aceea regelui, Obad'a s'a învoit. Apoi a urmat o întâlnire a profetului cu regele. Regele Ahab a invinováțit pe Ilie că ar fi responsabil de seceta mare. Ilie cu îndrăsneală i-a răspuns că regele însuși e vinovat de secetă căci a părăsit pe Iehova și a dus pe popor în idolatrie. La instanța Iezebelei profetii lui Baal țineau puterea în regat și poporul le urma, ceea ce a atras asupra lor pedeapsa lui Dumnezeu. Dar acum Ilie făcu cea mai spăimântătoare propunere lui Ahab, și anume, că Regele să someze pe profetii lui Baal și aceștia să zidească un altar Dumnezeului lor, pe care să pună un vițel de jertfă, dar încă să nu aprindă; și că el încă va face asemenea, și atunci profetii lui Baal să strige către Dumnezeul lor să mistuie sacrificiul său cu foc, și Ilie va striga către Iehova să ardă al său sacrificiu cu foc; și va fi că Dumnezeul care va răspunde cu foc, să fie Dumnezeul adevărat și recunoscut ca atare.

Regele Ahab, neavând mare interes nici așa în profetii lui Baal, fiind ei numai sistemul Iezebelei de-a profana legea lui Dumnezeu, s'a învoit și a somat pe cei 450 de profetii ai lui Baal. La timpul dat hotărât s'a încercat experimentul. Profetii falși ai lui Baal și-au zidit altarul, au pus pe el vițelul junghiat, și atunci au început să strige pe Dumnezeul lor Baal să răspundă cu foc să-și mistuie sacrificiul. Dar în zadar. Ilie nu numai a fost cu deosebire particular că foc să nu fie sub altarul său, dar a turnat apă peste el până a umplut groapa de sub el. După ce s'a rugat lui Dumnezeu, foc s'a pogorât din cer și a mistuit nu numai sacrificiul, dar și pietrele și a supt apa toată din groapă. Poporul văzând a rămas uimit și a recunoscut că numai Iehova este Dumnezeul adevărat. Atunci Ilie cu îndrăsneală a ordonat că toți cei 450 de profetii falși a lui Baal să fie junghiați și omorâți. Și zise lor Ilie: „Prindeți pe profetii lui Baal; nici unul din ei să nu scape: și-i prinseră, și-i pogori Ilie la pârâul Kison, și-i junghia acolo”. (1 Regi 18: 39, 40). Apoi a urmat un mare potop de ploaie.

ANTITIPUL

Am văzut că experiențele lui Ilie au preumbrit pe ale bisericii în carne; că lipsa de ploaie în cei trei ani și jumătate a preumbrit lipsa de adevăr, apa vieții, în cei trei ani și jumătate simbolici, o perioadă de 1260 de ani, în decursul căruia Papalitatea a domnit desfătăcios căsătorită cu regi pământului și a persecutat grozav pe sântii celui Preainalt, care perioadă s'a sfârșit în 1798. După aceea a urmat un mare deluviu de adevăr prin distribuirea imensă a milioane de Biblii în toate limbele.

În vorbirile sale cu regele și în îndrăsneala lui să omoare pe profetii I i Baal, Ilie a manifestat un spirit minunat de curajos și de nerăc. În aceasta el a tipificat spiritul și dispoziția celor cari vor constitui biserica lui Christos și sunt plăcuți Părintelui acum. „Ilie pare a fi fost cel mai curajos serv al lui Dumnezeu în executarea oricărui ordin primit de la Iehova, marele Rege... Ilie a fost foarte curajos pentru Iehova și cuvântul său, Obad'a a fost de un curaj slab și fricos, lipsind multe din calitățile aprobate de Dumnezeu... Sunt creștini de amândouă aceste feluri astăzi, dar Ilie reprezintă pe „mica turmă”, față de care Părintele are o deosebită dragoste și cațe, împreună cu Rescumpărătorul, vor constitui la urmă clasa împărăției”.—Z'04-220,221.

O lecție generală să poate trage de poporul lui Dumnezeu din aceste întâmplări. Antîncîpuitoarea clasă Ilie poate învăța lecțiunile curajului, credincioșiei și increderii. Lasă deci să fim tari în Domnul și în tăria puterii lui; să vorbim Cuvântul său și să arătăm, la toate ocaziunile ce ni să dau și prin toate mijloacele bune și onorabile, gloria celui care ne-a chemat de la întuneric la lumină. Nu e pentru noi să omorăm pe dușmanii adevărului după pilda lui Ilie, pentru noi e a dărâma cu desăvârșire și a expune la lumină eroarele și învățăturile falșe, cari amăgesc pe oameni și duc poporul în idolatrie și rătăcire de la Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel cei „micuți” ai Domnului pot deveni instrumente puternice în mîna sa spre dărâmarea întăriturilor puternice de eroare și spre întoarcerea vîlului rîșipitor al păcatului dinspre cei cari sunt într'o atitudine de minte rezonabilă a primi adevărul”.—Z'04-234,235.

PROFETII FALSI OMORATI

Îndrăsneala și curajul arătat de Ilie în omorarea profetilor falși a lui Baal desigur ilustrează unele din experiențele bisericii. Scriptura nu ar da atîta prominență acestei întâmplări, dacă nu era menită să tipifice ceva și să învețe oare care lecțiune. Noi sugerăm pe următoarea: De mai mult timp preoții, atât catolici cât și protestanți, scutindu-se sub numele lui Christos, au învățat pe popor învățături

falșe și la condus în idolatrie. (Ieremia 23:11-15). Aceștia au învățat pe oameni doctrinele defăimătoare și cari murdăresc caracterul lui Dumnezeu, prin învățând teoria chinului vecinic, spiritismul (ambele „învățături de demoni” (1 Timotei 4: 1), evoluția, înaltul criticism, purgatorul, etc.); și a.a. înstreinat mintea poporului dela Dumnezeu și dela Cuvântul său de adevăr curat, într’altă, de unul d’ntre scriitori lor decurând a publicat următoarea declarație: „Creștinismul în forma lui prezenta va trebui să meargă în strepăria războiului”. Să înțelege, sunt unele excepții puține, dar spunând cuvintele unui prominent student de Biblie în fața unei curți înaltă de judecată: „In agregatie, clericii sunt cel mai mare club de ipocriți care au invazat vreodată omenirea”. Nimic în istoria neamului omenesc nu să află să împlinească antiînchipuirea acestei profeții a profeților lui Baal ca majoritatea clericismului de acum. Aceștia au ridicat o întăritură puternică de eroare și serășnesc din d’nti și să resboiesc cu toți cari îndrăznesc să susțină adevărul.

Dumnezeu a înarmat pe antitipica clasă Ilie; și arma lor principală de ofensivă și defensivă e „Sabia Spiritului”, vestea adevărului lui Dumnezeu. Profeția lui Ezekiel și simbolurile Apocalipsului conțin cea mai strașnică inovare a acestora. Volumul VII din Studii în Scripturi, „The Finished Mystery”, lămurește pe cele două cărți ale Scripturii, așa că chiar și cei neconsacrați le pot înțelege, și astfel expune la lume pe profeți falși, și dau o lovitură de moarte doctriinelor falșe și amăgitoare a lor. Când această sabie a fost pusă în mânele clasei antitipică a lui Ilie, cu îndrăzneală și curaj a folosit-o.

FARĂ VESTE DEVINE FRICOS

Ahab inchipuiește pe puterile civile. Iezebel elementele ecclesiastice.

Ahab n'a fost particular interesat în profeții falși ai lui Baal.

El a pus socoteală pe e' numai întru atâtă cât au servit scopul său, dar n'a suferit nici o pierdere din sfârșirea lor prin Ilie. Consoața lui nelegiuată, Iezabela, era care doria particular să mențină pe acești profeți falși. La fel acum. Numai sistemele disloiale lui Dumnezeu, sistemele ecclesiastice de azi, sunt în realitate cei interesați să mențină pe acești profeți.

În umbră Iezebel a trimis cuvânt lui Ilie, că în douăzeci și patru de ore ea li va pune capăt pentru că ia oinorât profeții. Ilie s'a înfricat și a fugit. Dispoziția de frică atât de grabnic dezvoltată în Ilie pare străina față de curajul și nefrica manifestată mai înainte.

„Sermanul Ilie! Așa curajos mai înainte, gata a-și pune viața, acum ca lovit de pană a fugit în Beer-Seba, cel mai îndepărtat și izolat loc în Iuda. Nici aci nu s'a simțit îndeașuns scutit pentru că Iosafat, regele lui Iuda era în strănse legături de amici cu Ahab, regele lui Israel, și lăsându-l aci servul a continuat fuga spre mează-zii în pustiiul muntelui Sion. Este fără folos pentru noi a specula de ce n'a făcut el alt-cum, adică, să stea curajos pentru Iehova și cu îndrăzneală să denunțe pe Iezebel, să-și intrunească pe capii semințiilor lui Israel și să ducă la îndeplinire mișcarea reformării începută. Trebuie să ne amintim că Ilie a fost un tip; și deci faptele precum și cuvintele sale au fost, într'un mod particular, ordonate de Iehova, fără vre o cunoștință sau motiv din partea sa. Numai când privim această întreagă narațiune a lui Ilie, Ahab și a Iezebeli din punctul de vedere al tipului și antitipului, cu lucrurile lui mult mai semnificative și caracteristice, putem noi cuprinde forța și însemnătatea lecțiilor învățate de aceste umbre.—ZOD—236.

Noi enfazăm declarația premergătoare: „Trebuie să ne amintim că Ilie a fost un tip; și deci faptele precum și cuvintele sale au fost, într'un mod particular, ordonate de Iehova”. Ce experiența a venit asupra bisericii care să corespondă ca antiînchipuire la experiența de frică și lipsă de curaj din partea lui Ilie? În decursul anului 1917 și începutul anului 1918, biserica a fost excepțional zeloasă în folosirea sabiei Spiritului și mai ales tăișul sabiei pregătit și „pus pentru sfășiere” cu care să se doboare întăriturile de eroare ale Babilionului și să espună pe profeții falși. Citim referitor la acel timp, scrisă profetic: „De aceea tu, fiul omului, profetește, și lovește cu o mână în cealaltă, și îndoiește sabia, și întreiește sabia celor uciși; aceasta-i sabia ucisului celui mare, care va străbate până la măruntaiele lor.” (Ezekiel 21:14) „Sabia Spiritului” a fost învățată de două ori întreit de Pastor Russell în cele șase volume Studii în Scripturi. Sabiile distrugerii vor urmări pe toți cei mari ai pământului, pătrunzând și cele mai secrete locuri ale lor. Sabia Spiritului va căuta pe toți cei cari domnesc peste moștenirea lui Dumnezeu (1 Petru 5:3), pe clerici, espunând numeroasele lor idei contrare la planul lui Dumnezeu. „Pus-am sfășiere de sabie în toate porțile lor, ca să se topească toată inima, și să se prăpădească mulți; vai, făcutu-s'a să fulgere, ascuțitu-s'a pentru ucidere. Intăreștete, sabie! Lovește în dreapta, în stânga, ori-undă să va îndrepta ascuțișul tău... și-mi voi sevărși mânia mea; eu Iehova am vorbit.” (Ezekiel 21:15, 17) Ascuțișul sabiei e Volumul VII, Studii în Scripturii, „The Finished Mystery”, pentru că conține esența (sau smântâna) sabiei a toate scrierile lui Pastor Russell și explicările profeției lui Ezekiel și a simbolurilor Apocalipsului contra sistemelor falșe ce abuză pământul, și particular contra profeților falși.

IEZABEL S'A INFURIAT

Imediat după răspunderea întinsă a acestui mesagiu de adevăr contra profesilor falși, Iezabela a devenit extrem de supărată, a amenințat și s'a pus în urmărirea clasei Ilie în toate țările, și folosindu-se de ajutorul puterilor civile, Ahab, a infricoșat pe clasa Ilie într-atâta de sub persecuțiile nedrepte ce au urmat asupra-i a pus jos sabia și a fugit. Multă persecuție a urmat, ațâțată și împinsă de Iezabel, mama desfrânatelor și fetele ei asociate cu ea, prin antitipul Ahab; și descurajarea a fost atât de mare de unii dintre această clasă a zis: „Mai bine ar fi să murim și să sfârșim aceste înfocate cercări.” Și pentru un timp a fost multă desperare între clasa Ilie. Cât de mult să asemăneze această cu experiența prototipului lor, Ilie! — 1 Regi 19:4.

„Antitipul lui Ahab, guvernele civile, au recunoscut în o considerabilă măsură adevărul și binele ce urmează (reînvierea ce vine poporului din răspunderea Bibliei și a învățăturilor ei, dar sunt mult sau mai puțin încredințați și afiliați cu sistemul Iezabelei și în mare măsură sub influența ei; și, vol. cum Apocalipsul clar arată, Iezabele a astăzi are fete (sisteme, numite Protestant) cari copiază mult spiritul mamei lor. Prin influența fetelor clasa Ilie se poate aștepta la persecuții pe viitor, ațâțate de mamă, și înăptu-te de fete, cum a fost tipic arătat în cazul lui Ioan Botezătorului, căruia Erod i-a tăiat capul la instanța Salomei, fata E. odiată — o altă Iezabelă. Aceasta însă va lua loc într'un timp pe viitor dar nu foarte departe.” — Z '04-237.

În vederea faptelor mai sus arătate, nu apare, că fratele Russell a scris linia, ul premergător profetic? — Mai departe cităm:

„Ilie sub Juniper, rugându-se în sine lui Dumnezeu să moară pentru că n'a fost mai izbânditor decât pă. inți săi în m. siunea de-a restaura pe Israel la serviciul lui Dumnezeu adevărat, pare amuzător, când ne amintim, că cu câteva zile înainte de aceasta, a fugit ca lăvit de pace să scape de moarte. De ce să fugă de astfel de moarte și totuși să se roage lui Dumnezeu să moară? Experiența și conducerea profetului, este numai o ilustrație a ceea ce se întâmplă. Între poporul Domnului unii dintre cei puternici în credință devin, uneori, descurajați și supărați și fricoși. Pentru un moment să pare că au uitat ei cu-i servi sunt și atotputer nița care stă dinapoi lor, care e în stare și gata să tocmească toate să lucreze împreună spre binele celor ce sunt credincioși și io-all lui. Faptul însă e că toți servi consacrați ai Domnului își devotază și: dăd că viața spre sacrificiu când el devin următorii Mesiașului; și dacă ar realiza totdeauna consecrația lor, ar fi gata să se consume la orice moment după plăcerea Domnului și prin orice fel de mijloace va permite providența divină. Consecrații Domnului, cari sunt din clasa Ilie, ar trebui să-și amintească totdeauna că nici un fir de păr de pe cap nu poate cădea fără cunoștința și permisiunea Tatălui și starea în mei lor să fie cea ce a fost a Resuscitatorului. Paharul

pe care mi l-a umplut Tatăl oare să nu-l beau? — Z '04-237.

Bine înțeles, Domnul a știut înainte cercărilor și experiențele ce era să vină poporului său în primăvara anului 1918 la încheierea perioadei a patruzeci de ani de sece și, și arată ca și când el ar fi hotărât că cercările și frica lui Ilie când a fugit de amenințările Iezabelei să reprezinte experiențele bisericii la acel timp. Atunci să fiți de curaj bun.

ILIE ÎȘI RECĂȘTIGA CURAJUL

Pe urmă Ilie s'a redobândit curajul; și poporul Domnului să ia curaj din aceasta. După aceea regele Ahazia, care să îmbolnăvi prin o cadere, a trimis soli la Baal-zebul, zeul Ekronului, să întrebe dacă să va scula din boala aceasta. Ingerul lui Iezabele a îndreptat pe Ilie să întâmpine pe trimiși și să le spună că regele nu să va scula. Aceasta Ilie o făcu. Atunci regele a trimis un căpitan cu cincizeci de oameni la Ilie, probabil cu scopul să-l prindă, și la instanța lui Ilie foc s'a pogorât din cer și i-a nimicit. O altă campanie de cincizeci în frunte cu un căpitan s'a pus după Ilie; cu acelaș rezultat: Atunci o altă campanie veni la Ilie și umiliți s'au plecat înaintea lui; și atunci Dumnezeu ordină lui Ilie să meargă cu ei la rege, zicând: „Pogoară-te cu el, nu te teme”. Și Ilie să sculă și să ducă cu ei la rege. (2 Regi, capitolul 1). Învederat el a pierdut orice frică și s'a redobândit curajul.

Trebuie să ținem minte că nici o ființă umană nu poate fi astfel manipulată (or folosită) să facă un chip continuu care să arate fiecare trăsura a experiențelor bisericii. Cum a fost adeseori arătat de fratele Russell, sunt umbre sau tipuri cari intră în altele, și unde un tip să sfârșește altul să începe. De aceea trebuie să deosebim bine diferitele tipuri ca să nu le confundăm. Experiența lui Ilie ridicat fiind într'un vârtej de foc trebuie să fie, bine înțeles, pe urmă în închipuire; dar această experiență închipuiește experiența din urmă a clasei lui Ilie, adică, ridicarea bisericii de pe pământ, e cu totul altă afacere. Ilie a tipificat o clasă de persoane; și carul de foc și vârtejul poate să nu fie ultima experiență pe pământ a persoanelor ce compun aceea clasă. Despărțirea lui Ilie prin vârtej și carul de foc poate să reprezinte un punct sau o hălță însemnată în cariera bisericii, și totuși, multe din persoanele ce compun aceea clasă, încă în carne pentru un anumit timp, după experiența arătată de umbra.

CARACTERISTICILE TURMEI MARI

S'a sugerat că Ilie tipifică pe turma mare. E important deci să examinăm caracteristicile or însușirile clasei turmei mari, și atunci să vedem dacă întâmplările și experiențele lui Eliseu au preumbat aceste caracteristice. Aci alăturăm unele spuneri din peana fratelui Russell :

„Am arătat deja cum că Dumnezeu nu menționează foarte particular pe turma mare în Biblie, și ni s'a pare că am fi aflat motivul pentru ce nu, și anume, că, de turma mare era tratată în acelaș mod și cu acelaș interes și cu aceeași explicitare ca turma mică ar fi însemnat că Dumnezeu le oferă pentru concurență pe amândouă, și cum ar fi zis: încă-vi-le: alegeți-vă care-voști. Aceasta nu e astfel. Declarați a Domnului e: „Chemați s-ji fost într'o singură speranță a chemării voastre” spre a fi membre a unui corp, a Unului. Astfel scripturile dau numai o atuzie că va fi o turmă mare constituită din unii cari vor p'imi o binecuvântare, la care n'a fost n'el o invitare. Fiecare din clasa turmei mari primește darul lui Dumnezeu în aceeași asemănare ca și turma mică, dar nu-l întrebunțează după cum se cuv ne, care a fost să sacrifice v'etele lor cu Domnul Isus; pentrucă ajunge la scopul în privi.e, ele trebuie să fie cu veselie puse gradual la moarte. -

„Cari ar fi cele mai însemnate cauze pentru neisbucirea noastră a ajunge în turma mică și a ne pune în turma mare?

„Respunsul meu ar fi: Lipsa de zel, lipsa de iubire pentu Dumnezeu, lipsa de iubire pentru frați; în alte cuvinte, făcinea din partea inimii fiecă.ult. Mca tu.mă va fi fără pată. (Efeseni 5:27), pe când tu ma mare va fi clasa cu halnele pătate și încrețite (Apocalipsul 7:14) cari nu sunt potrivt de-a fi din Mireasa Nelușului.”

„Dar cu toate că nu sunt de bună voie biruitori, Domnul li iubește și-l va lbera pe ei cari, de frica morței (frica de bățocuri, frică de înfrunță.lie putate de vițel și de șap afară de tabără în pustiu, în o condiție separată ex-moartă față de lume), în toată viața erau sînși în robie la frica și tradiți le oamenilor, ca e totdeauna oduc cursă și reț n pe unul dela deplină supunere și ascultare de Dumnezeu.”

Sumându-le deci la oaltă, caracteristicile însemnate ale turmei mari este neglijență or indiferență (nepăsare) de-a împlini legământul lor de jertfă, lipsă de zel, frică și cădere din iubirea perfectă de Dumnezeu. Aflăm noi vre unele din aceste elemente manifestate în experiențele lui Eliseu?

FAPTELE LUI ELISEI

După ce Eliseu a fost uns să devina profet aflăm că el a umblat cu Ilie, indicând că sunt în perfectă armonie. Ei au călătorit dela Ghilgal la Betei, dela Betel la Ierichon și de acolo la Iordan; și împreună au trecut amândoi Iordanul. Când Ilie a fost ridicat în aer de vântel Elisei a privit cu ochii, și atunci ridicând mantia lui Ilie, ce căzuse deasupra lui, sa întoarse și stătu pe fărâmul Iordanului. Și luând

mantia lui Ilie, ce căzuse deasupra lui, Iov apele și zise: Unde este Iehova, Dumnezeul lui Ilie? Și când Iovi și el apele, să despărțiră într'o parte și într'alta; și Elisei trecu. 2 Regi 2: 13, 14.

Alte fapte scrise a lui Elisei sunt: vindecarea apei stricată (2 Regi 2: 21, 22); pronunțarea blestemului asupra unor din persecutătorii lui: (2 Regi 2: 23, 24); cauzarea unei furnizări miraculoasă de apă pentru Israel (2 Regi 3: 13—20); a înmulțit oleiul văduvei (2 Regi 4: 1—7); a b'neconvântat pe Șumanita stearpă cu un fu (2 Regi 4: 17); a sculat pe fiul Șumanitei din morți (2 Regi 4: 37); a vindecat fertura otrăvitoare (2 Regi 4: 38—44); a vindecat pe Naaman leprosul și face lepra să vină asupra servului său (2 Regi 5: 1—27); a făcut să plutească securea din Iordă (2 Regi 6: 6); și atunci a venit experiența dela Dotan. În examinarea acestor fapte și cuvinte ale lui Elisei nu aflăm nimic din caracteristicile turmei mari.

Să poate spune că aceste fapte nu par să tipifice pe turma mare; dar, cineva poate sugerează, nu arată aceste să tipifice lucrul restatorniciei din partea lui Elisei și deci Elise, să tipifice pe profeti și lucrul lor în viitor? Respunsul la aceasta e, că și Ilie a făcut un asemenea lucru, făna și oleiul văduvei așa că „vadra de făină nu scăzu, și ulciorul cu oleiu nu să imputină, după cuvântul lui Iehova, care l'a vorbit prin Ilie”. (1 Regi 17: 11—6) Mai târziu fiul aceeași femeie căzu bolnav și a murit și Ilie l'a sculat din moarte și „sufletul copilului să rentoarse într'insul și trăi”. (1 Regi 17: 18—23). În această legătură ne amintim că, în decursul celor trei ani și jumătate de serviciu pe pământ, Isus a deschis ochii orbilor a destupat urechile surzilor, a vindecat pe cei bolnavi, și pe unii i-a sculat din morți.

Vorbînd discipolilor săi în una din vorbirile sale el a zis: „Adevăr adevăr zic vouă, cine crede în mine vă face și el lucrurile pe cari le fac eu, și mai mari decât aceste va face, pentru că eu mă duc la Tatăl”. (Ioan 14: 12) Înloc că aceste lucrări de binecuvântare temporală sevârșite de Ilie și după aceea de Elisei să reprezinte lucrul restatorniciei ce are a fi sevârșit de profeti, n'ar potrivii să reprezinte mai bine sau să tipifice privilegiu clasei Ilie în decursul vârstei Evanghelice de-a binecuvânta pe cei cari i-a ajuns cu vestea adevărului prin deschiderea ochilor înțelegerei lor? Comențînd asupra cuvintelor lui Isus către discipolii lui că vor face și mai mari lucruri de cât cele

facute de el atunci, „sluga cuminte și înțeleaptă” a scris:

„Probabil e bine să cogitim că unele din aceste lucruri mai mari vor fi sevărșite după ce împărăția va fi stabilită, lucrul mare de-a deștepta omenirea din somnul morții; dar în părerea noastră nu e aceasta unicul înțeles pentru următorii Domnului de-a înțelegi că lucrurile lor vor fi, după promisiunea Mântuitorului, mai mari decât ale sale făcute la prima lui venire. După ce a venit Spiritul sfânt la Rusali, poporul Domnului, în numele și ca reprezentanții săi, a început a face lucruri mai mari și minunate decât cele performate de el. A deșchis Domnul ochii orbilor? Următorii lui au avut privilegiul să deșchidă ochii înțelegerei lor. A vindecat Domnul pe cei bolnavi bolnavi? Ucenicii lui au fost imputărniți să vindece pe cei bolnavi spiritualmente. A curățit Domnul de lepră? Privilegiul următorilor lui a fost să vindece lepra spirituală, păcatul. A reînălțat Domnul pe unii morți? Următorii lui au avut privilegiul să predice Evanghelia, prin care mulți au trecut de la moarte la viață” într-un înțeles mai mare; 2:99-100, 91.

S-ar părea deci, nejustificat a concluda că Elisei, numai pentru faptele mai sus recordate și atribuite lui, să tipifice pe clasa turma mare, pentru cauzele enumăra e în liniatul din urmă și pentru cauzele, mai departe, că în decursul Mileniului profetii vor sevărși lucrul spre beneficiul rasei umane numai ca reprezentanții văzuți a lui Christos, și nu ca reprezentanții turmei mari.

PE CINE TIPIFICA ELISEI

Dacă Elisei a fost un tip, pe cine a tipificat el? Răspunsul nostru la această întrebare ar fi că el a tipificat pe turma mică; că lucrul lui Ilie a tipificat pe turma mică până la un anumit stadiu or mers al lucrării săvărșită de următorii lui Isus: adevărat, până la timpul ce cercările au venit asupra bisericii în 1918, când mania, ceea ce e, vetea adevărului cu deosebire reprezentant în „The Finished Mystery”, a căzut jos și rămasul lucrului pentru biserică în care de porf. rmat e tipificat de Elisei, și în suspinerea acestora aducem următoarele:

E interesant a nota referările Scripturale la ungerea lui Elisei. Dumnezeu a ordonat lui Ilie să unșă pe Elisei de profet în locul său. „Și pe Iehu, fiul lui Nimși îl vei unge de rege peste Israel; și pre Elisei, fiul lui Safat, dela Abel-Mehola, îl vei unge de profet în locul tău”. (1 Regi 19: 16) Dacă Elisei a fost uns să fie profet în locul lui Ilie, urmează, în mod învederat, că unde tipul umbrat de Ilie înceată, acolo Elisei începe să tipifice pe aceeaș clasă pe turma mică. Când Ilie a fost luat sus și Elisei i-a luat locul, el a devenit acolo și atunci Ilie care să reprezinte pe aceeaș clasă. Năcări în Scripturi unii să dă turmei o așa înaltă prominentă ca

acea să unșă un profet plin de curaj, îndrăzneală și zel să o reprezinte. Se va observa mai departe, că în călătoria celor doi profeti dela Chlgai la Betel, Ierichon și Iordan la-olată Elisei a știut că are să fie în scurt seperat de Ilie. După ce trecură Iordanul împreună a zis Ilie către Elisei: „Cere ce să-ți faci, mâine de a fi răpit dela tine. Și Elisei zise: să fie, rogu-te, o îndoită parte a spiritului tău pe mine”. (2 Regi 2: 9) Neasemănat cu parabola celor zece fecioare, cinci înțelepte cari sunt reprezentate ca refuzând să dea din oleiul lor celor cinci nebune din compania lor, Ilie n'a zis către Elisei: Cererea ta e imposibilă, nu să poate; trebuie să merg la ce ce vând și de acolo să-ți cumperi. Dar observați bine ce i-a zis: „Greu lucru ai cerut; dară de mă vei vedea răpindu-mă dela tine, îți va fi așa; (ți să va da), iar de nu, nu va fi așa. Și a fost, pe când încă umblau vorbind, dacă, un car de foc și cai de foc îi despărțiră pe amândoi; și să sui Ilie prin vârtej de vânt la cer. Ear Elisei vedea și strigă: Părinte, părinte, carul lui Israel și călărimea lui!” (2 Regi 2: 10-12). Faptul că Elisei a văzut cele ce s'au întâmplat la despărțirea lui Ilie de dânsul a fost o garanție că va primi o îndoită parte a spiritului lui Ilie. Cuvântul evreic tradus aci „îndoit” nu însemnează o duplicare or ceva la fel, ci însemnează o dupl care or ceva la fel, ci însemnează „de două ori pe atâta”, „încă odată pe atâta”. Deci dacă Ilie reprezintă pe turma mică și Elisei încă pe turma mică, cum poate antitipul Elisei să aibă o îndoită parte a spiritului manifestat de Ilie?

DE DOUA ORI MAI NEFRICOȘI

Iară referăm pe cititor la Partea I a acestui subiect, esența sau lămurirea cărui e că cei cari vor fi onorați cu abundanță intrare în împărăție trebuie să fie o clasă nefricoasă, și clasa nefricoasa sunt cei cari sunt desăvărșiți în iubire. Pe lângă aceasta, experiențele ce vor veni asupra bisericii la încheierea peregrinării lor pe pământ vor fi în așa măsură de vor cere de două ori pe atâta curaj, credincioșie, loialitate și iubire a biru toate aceste d'icultăți, (gremăți). Am observat în experiențele lui Ilie că deș, el a fost îndrăzneț și nefricos în toată cariera sa pe pământ ca profet, totuși când tezebe: la amenințat viața el deveni fricos și fugi, dar după aceea ș'a recăstigat curajul. Experiențele prin cari biserică a trecut în decursul anului 1918 au avut tendința să spăimânte și să cauzeze timiditate (frica) în acei

cară nu au absolută confidență în Domnul și cari nu bagă de seamă că bătălia nu este a lor, ci a Domnului. Să cere deci un mal mare spirit de iubire, neferică și devotație pentru Domnul și cauza sa a lua mantia care a rămas de clasa Ilie, or în alte cuvinte, sabia Spiritului, „The Finished „Mystery”, și ori-care alt mesaj ce Domnul îl vede de bine din timp în timp pentru răspândire, și cu îndrăzneală și fără frică să meargă înainte și să o întrebuințeze după placul Domnului.

Examinând experiențele lui Elisei nu aflăm nimic ce ar indica frică; ci din contră, întreagă cariera sa ca profet, până la moarte, arată o dispoziție plină de credință și confidență în Iehova și absolută loialitate lui. Una din cele mai izbitoare experiențe care dovedește acest curaj a lui Elisei o aflăm întâmplată la Dotan. Să purtau rezbele între Siria și Israel la acest timp Regele Siriei determinară să ocupe Palestina. Mai multe proiecte de atac fură pusă la cale să năvălească orașele ei, și de atâte ori toate fură zădărnice, armata Siriană aflând, spre surprinderea lor, că orașele propuse pentru atac sunt bine preparate pentru apărare. Regele a tras concluzia că trebuie să fie vre un trădător, spion, în carterierul administrator al armatei care descopere inamicului planurile sale secrete; așa el a instituit o cercetare după trădător. Nu e neobișnuit pentru puterile civile să se prindă pe sine în cursă umblând după trădătorii închipuiți.

Careva din consilierii regelui l'a informat că profetul Elisei e probabil acela care descopere regelui lui Israel toate comploturile și planurile secrete de năvală a Sirienilor. Regele auzind că Elisei să află la Dotan, a trimis o armată întreagă, împreună cu cai și cară, cu scopul să aresteze pe Elisei, și să-l înainteze curții lor marțiale. Elisei a arătat că el este absolut nefericos. Ilie a fugit când Iezabela i-a amenințat viața. Ar arăta deci, că s'ar cere o îndoită parte a spiritului de curaj, nefericoșenie și credincioșie a sta pe loc și ferm când o armată întreagă vine cu scopul determinat al prinde și al omorâ pe Elisei, dar încrederea și credincioșia lui pentru Dumnezeu l-a făcut să rămână calm. Referitor la aceasta cităm următoarele:

Cum regele Siriei a auzit că Elisei să află în micul oraș Dotan a trimis o armată întreagă, cu cai și cară, să încunjure orașul și să facă sigură capturarea profetului. Fără îndoială Elisei a știut înainte de aceasta; dar lucrând în armonie cu aranjamentul lui Dumnezeu, n'a fugit din oraș. El a rămas absolut liniștit în mîntea sa despre ce era să se întâmple, dar servul său era în mare

îmșură alarmat. El să gândea la sine și la profet cum vor fi duși prizonieri în Siria și robi pentru totdeauna. Elisei însă la mîngălat, asigurându-l despre puterea divină care-l încunjură pe el, mult mai mare decât puterea dușmanilor lor. Și atunci spre lecție nu numai servul său, dar fără îndoială intenționată de Domnul ca o lecție pentru poporul său dealungul vîrstelor, Elisei s'a rugat ca ochii tînarului să se deschidă spre a vedea și a realiza starea lucrurilor.

De odată servul a zărit orașul și toate văile și munți împrejur acoperiți cu armată să-l protejeze contra dușmanului — cai și cară și focul în jurul lui Elisei și al său. Asumăm că cai și carăle de foc a fost numai o viziune, o vedenie, dată servului, și nouă, ca o ilustrație de puterea și protecția divină. Privit astfel, ceea ce a văzut servul lui Elisei a fost o parabolă activă, o vedenie mișcătoare în asemănarea vedențiilor simbolice ale Apocalipsului — servind scopul intenționat, și să descopere ochilor înțelegerii lui cuvenita concepție de puterea divină și protecția care-l încunjură pe profet. — 2'01—302, 303

OȘTIRILE NEVAZUTE

Viziunea văzută de servul lui Elisei a fost desigur văzută întâi de Elisei însuși; alt-cum nu s'ar fi rugat lui Dumnezeu să permită și pe servul său să o vadă. Pe lângă cele premergătoare, viziunea poate reprezenta și aceea, că biserica, discernând aplicația închipuirilor lui Ilie și Elisei și relația lor unul cu altul, la încheierea călătoriei ei pe pământ, să aibă o mai clară privire și apăsătoare a puterii minunate manifestată pentru ei de Domnul sub a cărui steag ea să luptă. Și având această viziune mentală a îngrijirii protectoare a lui Dumnezeu, pot spune unul altuia și mai ales celorla din jurul cără sunt fricoși și să tem cum a spus Elisei servului: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi, decât cei cu ei. (2 Regi 6: 16) Potrivit cu acest cuget noi credem: Acela care pentru noi e mai mare decât toți cei cari sunt contra noastră. — 2 Chronica 32: 7, 8; Romani 8: 31; 1 Ioan 3: 20.

Dacă experiențele lui Elisei tipifică ceva nu pare personabil deloc: că ele (să tipifice pe turma mare, pentru că nu conțin nimic din caracteristicile clasei turma mare. Notăm în experiențele lui Ilie că Obadia e amintit ca unul care a servit lui Dumnezeu, și totuși a purtat frică de Ahab și Iezabel, și nu a stat cu îndrăzneală pe partea lui Ilie profetul. Obadia deci arată să reprezinte pe clasa turma mare. Cităm următoarele în susținere la aceasta:

„Ne bucurăm și cu credincioși reprezentanți de Obadia; cu toate încă le-am dori cu sinceritate mai mare zel pentru Serviciul Domnului, mai puțină socoteală de prețința celorla cari sunt dușmanii lui Dumnezeu și mai multă îndrăzneală în răspândirea și înaintarea cauzei Domnului și în proclamarea lor în tot modul înțelept ca servii săi. Ne temem însă din nou de acestia, că rîndu-se de Domnul

și adevărul său, și în careva măsură preferându-și avantajele vieții prezente că sunt în locuri prominente, în societate bună și incun urași de lux și onoare mențiuată în dauna intereselor lui Dumnezeu și lipsă de a mă-turisi pe Domnul cuvenit vor să-lasă totu pe urma pierderii mare a premiului înalt după care suntem chemați să alergăm în viața prezente. Cum deja s'a înd cat, așteptare nerăbdătoare să se prezente o mare binecuvântare și o înaltă și măreață pozie dela Domnul; dar până ei nu s'a hotărât să devină mai cu așoși și mai determinați pentru domnul, vor pierde desigur premiul pentru care am fost chemați să alergăm împreună însoțire cu fiul lui Dumnezeu iubit în împărăție, Z' O 4-221.

SERVUL LUI ELISEI FRICOS

În experiențele lui Elisei a lăni că servul său încă a fi și peste măsură fricos. Când a văzut orașul în care s'a lă cu Elisei înconjurat de o armată puternică, a tremurat de frică și a început să strige către domnul său: „Domnul meu, ce vom face?” arătând astfel că asociații cu atipica clasă Elisei în timpul de cuni vor fi o clasă de Crestini veritabili Domnului cari vor fi fricoși și deci nu turma mare. Ni s'a spus particular, în această legătură, că turma mare va fi o clasă de servi (Apo. alip-sul 7: 14, 15), servind lui Christos (tipificat de Ilie și Elisei) în împărăția Milen'ală, și deci altă cauză susținătoare a pretinderii că servi lui Ilie și Elisei tipifică pe turma mare, și nu vre unul din cei doi profesii.

Să recunoaște din partea tuturor studenților de Biblie că Psalmii au fost scriși mai ales, profetic pentru binele bisericii și reprezintă multe din aluziile lor, pe turma mică. Ni s'a pare că nu mergem prea departe când spunem că Psalmistul s'a pare să fi avut în minte experiențele lui Elisei înscriind următoarele cuvinte frumoase cari exprimă absolută conștință în Iehova și în harul și puterea lui susținătoare: „Iehova este lumina mea și mântuirea mea; de cine s'a mă teme? Iehova este scutul vieții mele: de cine s'a mă infricozez? De s'a apropiară făcătorii de rele, spre a mânca carnea mea, apăsătorii mei și neamicii mei; ei s'a poticniră și căzură. De tabără asupră-mi o oaste chiar, inima mea nu s'a teme; de s'a ridică asupră-mi rebelul, totuși sigur am fost”. (Psalm 27: 1-3).

Cei cari s'a poticnesc și cad sunt de obicei orbii; și observăm în experiențele lui Elisei la Dotan când fu înconjurat de o oaste foarte mare, s'a rugat lui Iehova și a zis: „Lovește, rogu-te, poporul acesta cu nevedere. Și i-a lovit pe ei cu nevedere, după cuvântul lui Elisei. Și zise cănd ei Elisei nu este aceasta ca-put, nici aceasta cetate, nici un om, și vă voi

duce la omul pe care-l căutați. Și-i duse pe ei la Samaria”.

O altă dovadă că Ilie și Elisei reprezintă amândoi pe aceeași clasă s'a afla în faptul că Dumnezeu a ordonat lui Ilie să ungă pe Iehu de rege peste Israel. (1 Regi 19: 15) Iehu n'a fost unș de Ilie, ci de Elisei prin unul din fii profesilor și deci sub direcția sa, (2 Regi 9: 1-5) în alte cuvinte, Elisei a completat lucrul cuvenit lui Ilie să-l facă.

Carul și caii de foc care au separat pe Ilie de Elisei n'a indiat vre o vrăjmășie între ei or în clasa reprezentată de ei. Tocmai din contră, Elisei a fost totdeauna absolut devotat lui Ilie. Carul, ca un mijloc de transport, e simbolic la organizație și deci ar reprezenta bine Societatea pe care Domnul, prin servul său cuminte și credincios, a organizat-o și folosit-o și o folosește ca un mijloc de-a purta mesajul său poporului. Cai reprezintă doctrine. Vârtej e un simbol la mare turburare, rebel.

În umbră carul de foc cu cai de foc au apărut și a despărțit pe Ilie și Elisei, și Ilie s'a ridicat prin vârtej de vânt spre cer. În primăvara anului 1918 Watch Tower Bible and Tract Society purta mesajul de foc, adevăruri ca focul, cuvenite la acel timp. Tot la acel timp a fost o mare turburare și strâmtorare. Ac lucrul tipificat prin Ilie s'a sfârșit și dispărarea lui Ilie ind că aceasta. Aceasta nu însemnează ridicarea or încetarea individualilor care a compus pe această clasă, ci însumi încetarea poporului lui Dumnezeu dela lucrul tipificat prin Ilie. Timpul stării lui Elisei pe țărmurii Iordanului ar indcă o perioadă de timp, scurtă sau lungă ce a intervenit până la luarea mantiei decătră Elisei mesajul purtat de Ilie - și întrebuintarea ei potrivit cu direcțiunea Domnului.

MANTIA

Notăm că mantia lui Ilie e cu deosebire tratată în această narațiune. Ce reprezintă mantia? Răspunsul ne este, că evident reprezintă ceva ce clasa Ilie a posedat în tot cursul călătoriei ei, și particular în decursul perioadei secerișului. Ilie și Elisei au călătorit împreună dela Gilgal la Iordan și până nu ajuuse la Iordan nu-și indoi Ilie mantia să lăvească apele (popoarele). Cum deja s'a sugerat de „Watch Tower”, mantia reprezintă vestea adevărului, și particular vestea ce o conține volumul VII „The Finished Mystery”, care în fapt și adevăr e o constatare condusată a tot adevărul referitor la Babilon și cu desăvârșire identifică pe

atitipa Iezebelă dintre biserica adevărată. Particularul mesagiu se mai descompune, și cu evidentă potrivire, ca „ascuțișul săbii” ascuțit pentru junghiere, sau adevărul în formă compactă. Concludem deci, că vestea adevărului conținut de toate cele șapte volume, dar mai ales de al șaptelea, ascuțișul celor șase, arată să reprezinte mantia lui Ilie indoită. Notăm încă și aceea, că distribuția mare a mesajului conținut de volumul VII a cauzat mare diversitate și împărțiri de păreri între oamenii cari au venit în contact cu el. Când Ilie a fost luat sus în vârtej, cetim următoarele cu privire la Elisei: „Și ridicând mantia lui Ilie, ce căzuse de asupra lui, lovi apele și zise: Unde este Iehova, Dumnezeul lui Ilie? Și când lovi și el apele, se despărțiră într-o parte și într-alta și Elisei trecu” — 2 Regi 2:1-14.

Deci, concludem, că profeți Ilie și Elisei, amândoi tipifică pe aceeași clasă, adică, pe turma mică; că unde s'a sfârșit tipul servit de Ilie s'a început tipul cu Elisei și în antiînchipuire arată acelaș lucru isprăvit de aceeaș clasă. Notăm că Scripturile de două ori amintesc faptul: „Și luând mantia lui Ilie, ce căzuse de-asupra lui.” Mesagiul adevărului, mai ales partea ce se referă la Babilon, a căzut din mânele clasei Ilie. A fost un interval scurt de așteptare; și ridicarea mantiei de Elisei tipifică că peste scurt timp poporul Domnului trebuie să ridice iară mantia adevărului, mesajul adevărului și să o folosească.

TIMPURI PERICULOASE VOR VENI

De repetate ori ni s'a spus prin coloanele acestui Jurnal, de servul cuminte al Domnului, că în zilele de pe urmă vor veni timpuri periculoase și că în timpul acela „dintre voi înși-vă se vor ridica bărbați vorbind lucruri sucite ca să tragă după dânșii ucenici.” De repetate ori ni s'a amintit cât de remarcabil s'au implinit aceste cuvinte profetice ale Apostolului. Influențați de acei cari s'au ridicat vorbind lucruri sucite, prin sucind Scripturile și aplicându-le rău înțelesul, unii din poporul lui Dumnezeu au fost mult confuzați și unii au fost chiar și induși să încete a lucra cu totul. Aceștia au fost induși să creadă că acum lucrul s'a sfârșit și nu trebuie să facă nimic de cât să stea pe loc, nimic făcând, nici o mișcare, nici o proclamare mai departe a vestei bună de bucurie pentru lume și anunțarea împărăției viitoare. Cât de neînțelept, cât de nebun! Să ne întrebăm pe noi: M'am consacrat eu să lucrăm numai până la un anumit timp? Unde

aflu eu în Scripturi sprijin de-a înceta activitatea în serviciul Domnului, pe atâta cât el ne ține ușa ocaziunii deschisă? Dacă eu rămân inactiv și tăcut, cărui i-ar plăcea mai bine purtarea mea Domnului ori „ferei”? Fiecare să nu uite că scopul adversarului e să amăgească, dacă i-ar isbuti, chiar și pe cei aleși; dar ne simțim siguri că aleși nu vor fi amăgiți, alt cum e' nu pot fi dintre cei aleși. Nici un copil al lui Dumnezeu deci să nu se lase amăgit de adversar, îmbrăcat în formă de inger și în artare vorbind adevărul, ca toate ocaziunile pentru ori-ce serviciu și lucru au încetat. Fiecare soldat al crucei să fie înconștientat despre aceasta, că războiul între „feară” și „Melușel” e acum încins și în curs, și nu se va sfârși până Melușelul nu va eși învingător și feara va fi distrusă de pe pământ, și cei ce vor fi biruitori cu Melușelul trebuie să stea fiecare la postul său și să continue în serviciu cu diligență până la sfârșit.

Așa deci, dacă concluziunea nu e corectă, că Elisei tipifică pe biserică în experiențele ei din urmă, însemnează că trebuie să mai fie o altă lovire a apelor cu mantia adevărului, și decursul acestei activități din partea bisericii trebuie să se aștepte că „feară” va folosi toate puterile ei contra bisericii și Domnul o va permite. Dar Sionul să nu fie Tricos. E adevărat că perioada secerișului de patru-zeci de ani s'a sfârșit, dar aceasta nu însemnează că tot lucrul a încetat. În secerișul natural al Israelitilor, folosit de Domnul să illustreze secerișul bisericii, a fost și un lucru de spicuire și asemenea arderea plevei.

LUCRUL SPICUIREI.

Lucrul Spicuirei în secerișul vârstei Evanghelice progresează. Pleava or neghina sau făciunile încă arde în toate părțile. Toate aceste figuri ale graiului reprezintă proclamarea vestei adevărului în deosebite forme. Mantia întrebuintată de Ilie a fost întrebuintată de Elisei după aceea. Ant' tipic, deci, mesajul adevărului folosește atât de ef. tuos până în primăvara anului 1918 trebuie folosit iară, cu ori-care alt mesaj adăos la el de Domnul. Și cei cari vor fi dintre biruitori cu „Melușelul” trebuie să folosească mesajul cum ocaziunea să dea, și să-l folosească viguros și fără frică.

Sumând argumentele Părții I și II ale acestui subiect, ai.ă.m. că Dumnezeu a preordinat o turmă mică să fie dezvoltată în decursul vârstei Evanghelice căreia el cu bucurie îi va da împărăția: că el a lucrat la dezvoltarea acestei

clasă dealungul vârstei Evanghelice și particular în secerișul încheierii ei, și că metodele de învățământ îtrebuințate au fost, tipuri, umbre, parabole, simboale și ilustrații, precum și vorbiri, clare, și că această clasă careia este hotărât să-i dea acest mare și mare premiu vor fi aceia a căror credință și credința în ei e absolută, și cari sunt fără frică de omor, instituțiile făcute de om și a căror iubire perfectă pentru Dumnezeu. Privind astfel situația bisericii în lumina scripturilor, și în lumina întâmplărilor din anul trecut, și cunoscând faptul că prin multă strămoțoare trebuie clasa împărăției să intre în ea, fiecare, care-i în luptă după înaltul premiu al chemării înalte să-și încingă coapsele gândirii, să fie treaz și să aștepte comanda Căpitanului mântuirii noastre Domnul Isus, gata, voios și cu dorință în pieptul său totdeauna a se supune cu desăvârșită ascultare acelei comandă la costul reputații, numelui bun, faimă, bogății, sau chiar însuși viața.

REGELE NOSTRU NU CUNOAȘTE RETRAGERE

Această mică companie de Creștini luptă cea mai mare luptă a vârstelor. Asemenea ei n'a mai fost, nici nu va fi după aceea. Dămne-

zeul mare a universului însuși a aranjat-o; marele Răscumpărător, Regele regilor și Domnul domnilor, e Căpitanul și Leaderul acestei mici bandă de soldați. Noi știm că el este absolut sigur de biruința, toată puterea în cer și pe pământ este în mânele și la comanda sa, și noi știm deci că după ce am fost chemați și aleși să alergăm în această bătălie, dacă vom fi și vom continua a fi credincioși, nefericoși, împinși de iubire în faptele noastre, servindu-l pe el în fiecare ocaziune cu loialitate până la urmă, vom sta victorioși cu el și vom auzi aprobarea părintească a lui Iehova: „Bine serv bun și credincios.“ Dorim noi să auzim aceste referindu-se la noi? Atunci lasă să fim nefericoși, căci suntem în „brațele cele eterne... Iehova, scutul ajutorului tău, sabia mării tale.“

Scopul acestui articol e să dovedească că Elisei înfățișează pe turma mică, pe Creștinii credincioși și zeloși, și asemenea să dovedească ce constituază o îndoită parte a spiritului lui Iie. Într'un articol următor vom examina amănuntele.

Z' 919-243

CUM SĂ PREZENTĂM MESAGIUL ÎMPĂRĂȚIEI

„In casa in care veti fi intrat, ziceți mai întâi: Pacea casei acesteia. Și dacă este acolo fiul păcii, va sta asupra lui pacea voastră, iar dacă nu este, să va întoarcă spre voi.“ — Luca 10: 5, 6.

CÂND Domnul a trimis pe cei șaptezeci să proclame Evanghelia Împărăției, cuvintele de mai sus au fost o parte din instrucția dată lor. El i-a trimis fără vre-o preparație specială în ceea ce privește banii or imbrăcămintea de rezervă. Pe acești ei erau să le afle în Israel la acei cari vor avea urechi pentru Vestea lui Dumnezeu „Israelității întădeveră“. Aceștia cu bucurie o să-i prevadă cu toate cele trebuincioase pentru hrană și imbrăcaminte, fără plată. În privința aceasta, țările din Orient să diferențiază în oare care măsură de cele din Occident. Ospitalitatea e mai caracteristică în poporul dela Răsărit decât în cel din Europa și America. Aceasta a fost adevărat în Palestina și în zilele lui Isus. Când cei șaptezeci s'au întors dela misiunea lor, Domnul i-a întrebat dacă au avut lipsă de ceva. Ei au răspuns, că de nimic. Când i-a trimis Domnul i-a instruit că mesagiul lor va fi unul dela casă la casă nu în colțurile străzilor, nu în public, etc. Ucenicii erau să meargă să caute și să afle cu mesagiul pe cei vrednici din fiecare oraș pe care-l vizitau. Când

au ajuns la vre-o casă, întâi era să zică: Pacea casei acestă!“ Dacă au fost primiți generos, pacea lor să rămână în acea casă, pacea inimii ce rezultă din vestea bună pe care ei o purtau dela casă la casă; iar în caz că nu, pacea lor era să se întoarcă cu dânsii; să nu rămână în acea casă.

Această modă or formă de salutare sună nouă strein fiindcă nu suntem obicinuiți la ea. Acest obicei să continue și astăzi în țările răsăritene de-a se saluta unul pe altul, nu numai în căși, dar pe stradă și pe cale. Oamenii întâmpinând unul pe altul zic: „Pace fie în dimineața aceasta“. Aproape fiecare salută, și aproape toți zic ceva de acest fel. Ne amintim surprinderea care am avut în vizita noastră în Palestina în 1892. Călăuzătorul care ne-a condus era bine cunoscut în Palestina; și cum treceam pe stradă toți pe care îi întâlneam îl adresau în limba Arabă și el le răspundea. După aceea l-am întrebat că ce-i zic aceștia? și răspunsul a fost că: „Pace fie vouă!“; or: „Binecuvântarea lui Dumnezeu fie cu voi“. Am fost surprinși că poporul din acele părți să vorbească

intr'un așa grațios mod ca și acesta. N'a fost stradă în care ne-am întors fără să primim vre un fel de salut.

Noi încă avem ceva în rudene cu aceste în salutările noastre, ca de pilda, „bună ziua”, „bună dimineața”, „să trăiești”, etc. Aceste fraze exprimă același sămănământ. În cazul discipolilor lui Isus, salutul lor era să fie un fel de probă prin care să probeze pe cei cari îi vizitau dela casa la casa în tot Israelul. Dacă au fost cu bună voință primiți, și erau să rămână în acea casă unde bine-venirea li s'a oferit, și nu sa schimbe locul dela casă la casă pe timpul stării lor în acel loc or oraș. Dacă poporul nu manifesta nici un interes în ei sau mesagiul lor, ei erau să meargă mai departe. Dacă tot orașul în care a intrat a fost în modul acesta cutreerat, și pe nimeni gata să-i binevoiască n'au aflat, nimeni cine să pună urechea pe proclamarea lor: „Împărăția ceriului s'a apropiat”, ei erau să părăsească orașul figurativ scuturându-și pulberea aceluia oraș de pe picioarele lor. Dacă poporul i-a invitat, „întrați și ne spuneți vestea ce aduceți”, ei erau să intre și să le spună despre Isus, lucrul său, miracolele lui, împărăția sa, etc. Când s'au pus mesagiul, ei erau să părăsească acel loc și să grăbească mai departe.

Condițiile sunt astăzi diferite. A urma moda ucenicilor din timpul lui Isus nu ar împlini acum scopul dorit. Corespunde pentru noi de astăzi mai bine să luăm cu noi unele tractate or foi, sau să vindem la un popor cu un preț moderat literatură de cet t, care prezintă mesagiul mult mai abil și mai logic decât oricare din noi am fi în stare al prezenta prin cuvinte și care va înflăcăra în ei un interes și le va da informațiunile necesare despre împărăția ce va fi în curând stabilită într'un înțeles mai deplin că la prima venire a Domnului. Atunci împărăția a fost să fie stabilită numai în inimile unora puțini; acum are să fie stabilită în putere și mărire multă peste tot pământul. Totuși, ca și ucenicii de atunci, noi avem să mergem la popor cu o veste de pace cu Vestea Împărăției de Pace.

CONDUITA (PURTAREA) POTRIVITA A SERVILOR LUI DUMNEZEU

Nu e „timpul marelui strămtorări” ceea ce constituă Mesagiul nostru. Noi avem să spunem vestea bună a Evangheliei care va fi pentru tot poporul, și despre Timpurile glorioase ale Restatornicirii ce în curând vor fi introduse pe pământ. Timpul de strămtorare, dacă ne referăm la el, are să fie amintit numai ca un mijloc necesar din cauza schimbării dispenzațiilor la această haltă în istoria omenirii și pentru nepregătirea din partea lumii pentru Împărăția lui Messia și binecuvântările ei. Mergând cu vestea bună ce avem să proclamăm, să cade să ținem minte că suntem făcători de pace, nu agitari, nu născocitori de ceartă și revoltă. Unii dintre noi putem fi socotiți ca făcători de ceartă, și tratați ca atari, dacă nu suntem cu băgare de seamă cum prezentăm

Mesagiul. Trebuie să ne dăm toată silința pe unde mergem să plântăm semința păcii, să spunem poporului despre iubirea, mila și bunățatea lui Dumnezeu. Făcând aceasta, în iubire, vom afla tocmai pe aceia cari Domnul îi voește acum: să fie aflați. El nu caută acum pe cei îngâmfați și îndărătnici. El caută o clasă specială, Mireasa lui Christos.

De suntem înțelepți, noi vom pune atențiune totdeauna pe părțile mai alese ale Mesagiului să le prezentăm. Mesagiul nostru e unul de pace și bună învoire. El tinde să îndrepte pe oameni în direcția dreaptă — mai cu seamă, pe acei cari sunt din clasa pe care Dumnezeu o voește. Mesagiul de acum nu e pentru cei asemănați de Isus cu porcii, când a zis: „Nu aruncați mărgăritarele voastre porcilor;” nici pentru iubitori de ceartă, sau pentru îngâmfați, pentru egoiști, pentru stricați și nelegiuți. Ea este pentru cei blânzi, cu un spirit de învățare, onești de inimă. Dacă care-va refuză vestea noastră, nu avem a manifesta un spirit antagonic (dușmănos) or amărăcios. Noi nu trebuie să zicem: „Așteaptă numai, vei ajunge tu când îți va părea rău că nu mai ascultă!” Aceasta nu e afacerea noastră. Cetim cu desebire despre Domnul, că când a fost înfruntat el n'a înfruntat înapoi. Noastră ni să cuvine să urmăm exemplul lui.

Dar, care-va va zice: „N'a folosit Domnul, când a fost atacat de Doctorii în Lege, de Farisei și Cărturari, un limbaj de tot clar? Nu i-a numit ipocriți, morminte văruite, pui de viperă?” Da, aceasta-i adevărat; dar nu trebuie să uităm că Domnul Isus a ocupat o poziție de autoritate pe care noi nu o ocupăm. El a fost perfect, de asemenea, a cunoscut adâncurile în om și a putut determina fără greșală starea inimii dușmanilor săi. Aceasta nu e adevărat despre noi. Mai mult, când Isus s'a folosit de acest limbaj el s'a adresat unei clase, și nu indivizilor. Când am prezentat mesagiul cu credincioșie și după puțința noastră mai bună, ne putem simți că ne-am făcut datoria; și să lăsăm cu Domnul Secerișului rezultatul. Adevărul e dela sine o sabie ascuțită, și va face dela sine orice tăiere necesară. Mai mult, numai adevărul să fie care cauzează împotrivire ori-unde aceasta o aflăm, și nu severitatea (asprimea) sau vre un cuvânt nepretinos or fapt or purtare din partea noastră. Toți cu cari venim în atingere să poată vedea d'n spiritul plăcut ce caracterizează fiecare cuvânt al nostru, din pacientă (răbdarea) noastră sub provocare, că noi într'adevăr am „umblat cu Isus” și am învățat dela el. — Fapte 4: 13.

„A lui Dumnezeu pace care este mai pe sus de orice minte (știință)” să stăpânească pe fiecare care reprezintă pe Domnul și mesagiul sau, așa că un val de influență să meargă cu fiecare, mai ales în cuvintele și serviciul ce le facem în numele Prințului Păcii. Caracterul poporului sau adevărul e deserts de însuși Domnul. Aceia cari cu adevărat sunt fii Tatălui din cer sunt terminați făcători de pace, și păcii. Domnul a declarat că aceștia sunt ferți-

ei. Ei au dispoziția care ei a avut-o, pe care Părintele o are, și deci sunt plăcuți Părintelui și Domnului. Apostolul Pavel îndeamnă. „Că întru cât atârna de voi, trăiți în pace cu toți oamenii”. (Romani 12: 18) Nu putem trăi în pace cu toți și să fim adevărați față de principii dreptății, dară ni să împăn să păstrăm legăturile pă ei în tot cazul rezonabil și cât atârna dela noi ca reprezentanții Domnului.

În intrând în orice casă, cugetul să ne fie a duce o binecuvântare, a lăsa o influență favorabilă spre pace, bucurie și înălțare sufletescă celor dinăuntru năprnipunându-ne ale prediei ei simpli, modesti și clar prezentându-ne vestea. Dacă, ca și servi ai Domnului, din casa în care am intrat vom fi respinși și desprețiiți, nu bine-veniți, să fim cu îngrăjire a nu ne împune mai departe. În acest înțeles figurativ ne vom scutura praful de picioare, grăbindu-ne înainte a alia pe cei cu nămlă flămândă după Cuvântul adevărului, dreptății și darului lui Dumnezeu; căci dacă Adevărul e după cuvântă și cu libere prezentat, și nu află ecou răspunzător, Părintele nu așteaptă noi să violăm cerințele curteniei (purțarei frumoasă) prin împunându-ne asupra celor neapreție ori. Domnul însuși ne-a lăsat o bună pildă în privința aceasta.

A CERȘI PENTRU DOMNUL NEAUTORIZAT

Ucenicii lui Isus, trimși să predie Vestea Împărăției, n'au fost să meargă dela casă la casă ca cerșitori, să dobandească de mâncare ici și de culecat colă; ei să se incredințeze într'aceea, că dacă Domnul providențial i-a condus la unii de cari era să fie primiți bucuros, să lasă o binecuvântare corespunzătoare ospetărilor lor cu scurta lor pețecare a. o. o.

Aceste ospitalități nu era să fie socotite ca milostenii; de oare-ce ca reprezentanți Domnului ei erau să dea, în schimb, binecuvântări mult mai mari decât ce ei au primit, și ca simpli lucrători serviciul lor era vrednic cel puțin de ținare. Acest principiu era să fie urmat nu numa dela casă la casă, ci și în intrarea oricărui oraș.

Ei nu era să fie desprețuitori; ei mulțumiți să primească ospitalitatea care o primia, și încă cu mulțumire; și dacă această ospitalitate nu o ațai, era să părăsească orașul și să meargă unde mesagiul lor ația atenție și venirea lor era primită cu bucurie. Servii Domnului nu au a fi cerșitori. În nici un caz, nici a cerși pentru Domnul.

Versul 9 din capitolul de care aparține textul nostru pare, la prima privire, că s'ir aplica numai Secerișului Iudeic; dar nu așa. Sunt bolnăviri spirituale precum și fizicale, și ambasadorii Domnului de azi să considere a fi o parte din misiunea lor a deschide ochii celor orbi și a distapa urechile celor surzi, și să asiste celor bolnavi spiritul prin turnând balsamul vîndecător în inimile slăbite și frâne. E potrivit a spune acum, mult mai semnificativ ca atunci, că „s'a apropiat Împărăția lui Dumnezeu de voi”. Această anunțare nu s'a porivit în decursul vârstei, ci numai la sfârșitul lor.

în Secerișurile celor două vârste, Iudeică și Evanghelică.

VESTEA ADEVARULUI FACE SEPARARE

Noi am ajuns acum la timpul pe care Dumnezeu l'a desemnat pentru străngerea Israelului spiritual; și vestea să cuvne a fi proclamata: Ecce, Regele stă la ușă! Această veste a fost proclamată de patru-zeci de ani de Feicioarele Înțelepte, și a separat pe înțelepte de cele nebune. Lucrul e aproape isprăvit. Ca și în zilele când Domnul a umblat din cetate în cetate în Israel, proclamând Chemarea Dispensației noi: la împreună-moștenire în Împărăție, și orașelor cari au refuzat mesagiul său le-a declarat: „Adevăr zic vouă, mai ușor va fi pământul lui Solomon și Gomorei în zi de judecată decât orașului a celuiia” (Mateiu 10: 15), aceeași o putem aștepta acum. Cei cari au fost favorați să audă Vestea Adevărului și, au întors o ureche surdă, deși să pretind următorii lui Christos, și poate chiar învăț în numele lui, vor ația condițiile în vârsta viitoare mai puțin favorabile pentru ei decât pentru păgânii simpli, cari n'au avut ocazia să audă Mesagiul adevărat a lui Dumnezeu, Evanghelia Împărăției, a cărei stabilire e acum așa aproape.

Păgânii probabil să vor conforma mai ușor și mai cu puțină greutate condițiilor și cerințelor Împărăției decât cei a căror inimă a fost mult or mai puțin impietrită prin păcătuiră lumnei și prilejului, și pentru refuzul a da cuvenită considerare evidențelor prezentate lor de trimșii Domnului. Unii cari au fost în viața aceasta proeminenți și poate au ocupat poziții înalte în sistemul Iudeic și Creștin vor suferi mare imposire sub Împărăția lui Christos, când judecata va fi pusă în linie or ație, „și dreptatea în cumpănă; și grădina va mătura locul de scăpare al minciunei, și apele (adevărului) vor înunda locul de ascundere”. (Isaia 28: 17), și când toate relele și amăgirile ce să practicează acum vor fi expuse, explodate și resturnate. Multe vor fi vergile ce unii dintre aceștia acum proeminenți le vor primi atunci până vor fi cu totul amiliți, plecați la puțbere, la o condiție de inimă ascultătoare și supusă. (Vez Isaia 2: 9-17.

SFATURILE DE PRECAȚIE LA TIMP

În zilele și lunile ce ne mai rămân pentru complectarea lucrului nostru pe pământ, lasă să fie vrednici expunători a prețosului adevăr ce să ația în comorile noastre, și vrednici reprezentanți al Celui al cărui nume îl purtăm.

E primejdie pentru cei cari nu sunt de lung timp pe calea străntă, și cari n'au învățat în a nu nați parțial lecțiunile blănzenei, gen litații, îndelung răbdării și a iubirei, că nu vor lăsa în urma lor totdeauna o influență dulce și de ajutor în casele în cari intră. E primejdie de-a vorbi necuvenit, infruntător, insinuător, contra altora și cu alții — asprine în cuvânt, nepolitată în conducere, impaciță, etc. În influența unor ca aceștia, deși sunt poate școlari în Școala lui Christos, e curmala, și mult vătă-

mătoare dezvoltării spirituale, vătămătoare creșterii deosebitelor fructe ale Spiritului în ei și alți cari caută să umble în căile drepte, ordonate de Domnul și Cuvântul său.

Cât e de important că toți cari numesc numele lui Christos, și să află în Școala lui, să-și aplice bine lor lecțiunile puse la rând de marele nostru învățător! Cât e de important că noi cei cari am făcut legământ cu Domnul să umblăm vrednici de poziția noastră, și să nu fim un dispreț Celui pe a cărui cauză o expunem! Ar trebui să nu fie oameni pe pământ cari să explice în viața și umblarea lor zilnică prețioasele fructe ale Spiritului sfânt ca și acci scoși din întuneric în lumină minunată a Dumnezeului nostru. Noi credem cu sinceritate că toți dorim astfel a glorifica pe Domnul și a ne arăta mulțumirea și aprecierea față de el pentru „toate binefacerile lui către noi”.

Biserica e astăzi „o cetate de munte, care nu să poate ascunde”. Mult să așteaptă dela noi, chiar și de dușmanii noștri! Dar mult de sigur să așteaptă dela noi de Domnul. Atunci, iubiți frați și surori, să fim credincioși, în cuvânt, în fapt, în toate purtările noastre, nu numai cu lumea în general, ci în casele și familiile noastre întâi, în adunare și pretutin-

deni. Astfel vom aduce onoare Dumnezeului nostru, Fiului său, Mântuitorul și Regele nostru, pe care în scurt sperăm al vedea față în față.

NOTA. — Articolul promergător a fost scris de fratele Russel vreo două săptămâni înainte de moartea sa, și cuvintele din urmă — „Pe care în scurt sperăm al vedea față în față” — apar semnificante; și înțelesul lor deplin s'a cunoscut numai după ce s'au împlinit. Ele arată că el e cum, scut că să aproprie de sfârșitul căii sale pe pământ și de momentul fericit de a întâlni pe Domnul în glorie. Ceeace e însemnat în legătură cu aceasta e exprimarea siguranței sale să vadă pe Domnul față în față. Această siguranță el a tras-o, ca și Apostolul Pavel, în uitându-se înapoi peste calea rușoasă în care a călătorit cu credincioșe până la moarte. La sfârșitul acestei căi, a fost în stare să zică, ca și iubitul Pavel: „L. pită bună m'am luptat, drumul l-am făcut, credința am păzit; în sî și în mine este păstrată a îndreptățirii cunună, pe care m-o va da Domnul, dreptul judecător, dar nu numai mie, ci și tuturor care au iubit arătarea lui.” (2 Timotei 4: 7, 8) Pastor Russell și-a luptat lupta, a păzit credința, a făcut drumul, cum nu alt Creștin a făcut din zilele lui Pavel. În sfârșit a fost asigurată și de dreapta răsplătire cunună. Fiecare Creștin înainte de el trece dincolo de val trebuie să cunoască dacă el va fi din glorioasa Mireasă a Domnului. Pavel a știut cu câteva luni înainte. Fratele Russell, cum apare din cuvintele mai sus, a știut cu câteva luni înainte. Alții poate vor ști cu câteva zile, alții ceasuri, minute, și unii în momentele ultime. Comparați Filipeni 3: 12, 13 cu 2 Timotei 4: 7, 8. Pastor Russell a murit în tron între Los Angeles și New-York. În serviciul lui Messia și anunțarea împărăției sale, la 31 Octombrie 1916, în vîrstă de 64 ani.

7-916-325.

CEASUL ISPITEI

Următorul articol apărut în „The Watch Tower”, ultimul scris de iubitul Pastor Russell, s'a dovedit a fi profetic, tocmai ca și cuvintele iubitului Apostol Pavel bătrânilor bisericii din Efes. —
Fapte 20: 17-35.

INSTRUAT-a Domnul pe poporul său înzadar că, la fînitul vârstei Evanghelice, va fi un „ceas al ispitei” care va veni asupra a toată lumea? (Apocalipsul 3: 10) Desigur nu înzadar am fost învățați despre aceasta și așa cei loiali Domnului își i-au scutul în platoșă, în coif și în sandale, iau sabia și pavăza și să pregătesc să stea. De nu am intrat încă în luptă, în cercările infocate, știm cu siguranță că trebuie să vină și le așteptăm; și deci să fim de ce mai bîrne pregătiți, prin îndeprinzându-ne în praxa și experiența pe care să dependăm a eși din „ceasul ispitei” achitați.

Fîind înainte informați că „ceasul ispitei” vine asupra a toată lumea, precum și asupra bisericii lui Dumnezeu, observăm că va fi ceva în „aer” (Efeseni 2: 2) care va efecta sau atinge pe toți. Privin cu alarmare cum această infecție să lătește în toate direcțiile; și Domnul ne asigură că de n'ar fi scurdate acele zile, prin stabilirea împărăției sale, nici un trup n'ar rămănea viu.

Prin aceasta înțelegem ca spiritul egoismului, ambițiunei, nelegiuirei și nedreptăței, care lucrează deja între și în națiuni și le împinge în nebunia rezbelor pentru superioritate comercială, e spiritul care crește grozav și să înmulțește de ce în ce tot mai mult, până ce la urmă va cuprinde pe toți de pretutindeni.

(Apocalipsul 16: 13, 14) Acest spirit să manifestă prin greve, etc., pretutindeni — toți aleargă dela o extremitate la altă să se servească pe sine, și toți sunt gata să lupte pentru onoruri, privilegii, poziții prominente, etc.

Dară noi suntem particular interesați în biserică — biserica Domnului — și a vedea cum va efecta „ceasul ispitei” pe poporul lui Dumnezeu. Ce scriem în liniatele următoare, e departe de ce ne-am prefera și dorim, dar arată a ne fi datorința să scriem în interesul cauzii Domnului și a poporului său. Noi credem că asupra studenților de Biblie e o mare criză; și cu cât e observată mai de vreme, cu atât va fi trecută mai ușor. Aceasta poate să însemne împărțiri; dar cum remarcă Apostolul, împărțirile sînt uneori necesare, pentru ca purtarea potrivită, doctrinele și metodele aprobate să fie observate și deosebite, precum și adevărații învățători să fie mai pe deplin apreciați. — 1 Corintini 11: 18, 19.

Mai întâi de amintim partea tristă, amintim una de incurajare generală; că pe cât am putut judeca din întâlnire cu frații pe la conferințe, etc., n'a fost nici cînd timp în care rîndurile studenților de Biblie să poseadă un asemenea spirit de umilință, gentilitate, paciență, iubire, inteligență, credință, bucurie, ca acum.

„LUAȚI SEAMA DE VOI INȘIVA“

Ne cauzează adevărată durere a serie că cele mai multe din nerăznelile și necazurile adunărilor zăc la usa „bătrânilor” și a „diaconilor” — nu a toți, mulțumită lui Dumnezeu, dar la a unei minorități din ei, judecând după plângerile care vin la Centrală din timp în timp dela oile turburate, cari ne cer sfaturi ce să facă. Recomandăm poporului lui Dumnezeu că servii adevărați și loiali în biserică să fie din ce în ce mai mult apreciați, în măsură cum să observă diferența între bătrânii și diaconii adevărați și cei neadevărați. Nu scriem cu gândul să descurajăm pe cei necredincioși, ci mai curând să le deschidem ochii asupra adevăratei stări de lucruri, ca poate, din întâmplare, vor fi reabilitați din cursa adversarului și vor deveni ajutoi turmei Domnului, în loc de turburători și împiedecători.

Pe cât putem judeca, acelea condiții domnesc astăzi între studenții Bibliei cari au fost arătate de Apostolul bătrânilor bisericei din Efes, când i-a însărcinat: „Luați aminte de voi înșivă și de toată turma printre care Spiritul sfânt va pus veghetori, ca să hrăniți Biserica Domnului, pe care și-o cumpără cu însuși sângele său.” (Fapte 20: 28. Trad. Greacă) Profeția lui Pavel a devenit adevărată: „Eu știu că după plecarea mea vor intra între voi lupi grozavi, necrutând turma. Și dintre voi înșivă să vor ridica bărbați vorbind lucruri sucite ca să tragă după dânșii ucenici. Drept aceea vegheați, aducându-vă aminte că trei an noapte și zi n'am încetat sfătuind cu lacrimi pe fiecare dintre voi. Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului darului său.” — Fapte 20: 29-32.

CONDUCEREA A DOI SERVI A LUI DUMNEZEU CONTRASTATA

Ambiția a fost care l'a răstăcit pe Lucifer, și din serv glorios a lui Dumnezeu l'a schimbat în adversar violent; așa și spiritul lui e primejdios fiecărui fiu a lui Dumnezeu. Spiritul lui Logos (Isus în preumanitate) a fost din contră acestui. „S'a smerit pe sine ascultător fiind până la moarte”. Nimic din spiritul mândriei or ambiției or înălțării de sine în Domnul nu să observă. Suntem semnalati de Aposol a ne umili după exemplul lui, dacă dorim să fim înălțați cu dansul în gloria împărăției sale.

Căpi însă arată să uite aceste îndemnuri și contrastări Scripturale, pe cari așa adeseori le aducem în atenția poporului lui Dumnezeu, cerute negreșit la ajungerea ori-cărei poziții în împărăție. Din raporturile ce ni se fac, reiese lucruri spaimântătoare cari se întâmplă în unele adunări când să face alegere. Servii bisericei încearcă să fie stăpânitori, dictatori — une ori luând conducerea cu scopul ca ei, și pe cei care ei îi favorază, să fie aleși de bătrâni și diaconi. Ni s'a adus în atenție și așa

cazuri că unul din bătrâni a refuzat să vorbească unui frate pentru că cel din urmă n'a votat pentru el. Și același bătrân, fără îndoielă, să ține pe sine pilda modestiei, umilinței și iubirei!

O, rușine că un așa spirit să aibă loc între acei care posed vre-o măsură de cunoștință despre cuvântul lui Dumnezeu și despre condițiunile mântuirii pe baza căror sperăm să devenim împreună moștenire cu Rescumpărătorul în mărirea sa. Să știe însă că aceste să săvârșesc mult ori mai puțin sub obrăznicia de aramă și deosebite motive sunt înaintate ca scuză în astfel de afaceri. Unii prin meșteșug i-au avantajul adunării prin făcând alegerea la un timp special favorabil pentru ei și prietenii aducând streini, cari n'au nici gând să vină regulat, ci numai să voteze pentru unii din prietenii lor.

Aceștia care manifestă o ambițiune de acest fel, și ca conducători și învățători ai bisericei neagă principii „regulei de aur”, precum și instrucțiunile speciale pentru creațiunea nouă, sunt acei dela cari în general se poate aștepta doctrine false. Spiritul ambițios al adversarului care îi indeamnă să lupte după înțaietate în adunări, pare să-i ridice a se înfățișa ca mai învățători — aducând lumii nouă. Cum Apostolul explică, aceasta încă e o caracteristică a Satanei. El spune clar: „Și nu e mirare, pentru că însuși Satana ia chip de inger al lumii” — apare ca leader între fii luminei. — 2 Corinteni 11: 14.

În cele mai multe cazuri, cum apare din însăși raporturile lor, tocmai adunării sunt vinovate. În unele locuri, au ales bătrâni pe unii cari n'au făcut nici barem pretențiunea de consacrară lui Dumnezeu or simbolizare prin apă. Pentru ce aceasta? Pentru că, din întâmplare, respect vă adunare a fost fără vre un talent special, și cel care n'a fost de loc frate n'a fost o creatură nouă în Christos, a fost ales pentru că a avut oare care talent de vorbit. Ce putem aștepta dela un atare, înălțat la pozițiunea de învățător între studenții Bibliei? Putem aștepta de sigur numai pagubă cauzei și pagubă lui însuși care a fost astfel înălțat contrar cu sfaturile Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă omul firesc nu poată primi cele ce sunt ale Spiritului sfânt, cum putem aștepta un atare să comunice lucruri Spirituale consacrațiilor? De unde să așteptăm că Domnul să călăuzeze pe unul așa, care nu și-a consacrat viața să devină următorul talpelor lui Isus și să fie instruat de Cuvântul său?

Alegerea conducătorilor nepotriviți e un păcat evident, și o reflecție sau rușine asupra adunării respective, dovedind lipsa minții spirituale. Căci cum putea ajunge atare conducător decât prin votul adunării. Când va învăța poporul lui Dumnezeu că abilitatea vorbirei publice e numai una din calificările unui bătrân? De câte ori am notat cum a fost vălămată cauza Domnului, și splințuitatea însei

frați scurtat, prin încercări a imita (urma) pe biserica nominală de-a pune în frunte ca conducători persoane lipsite de spiritul lui.

Un astfel de caz, nu e mândrie deșartă din partea adunării? o dorință carnală de-a face arătare în carne înaintea lumii? Dacă nu, pentru ce aleg atari persoane? Dacă a făcut din greșeală, din lipsă de cunoștință, pentru ce nu o corectează într'un mod gentil dar pozitiv? Când din bătrâni careva voeste să supună adunarea sub puterea și controlul său, și reușește, nu dovedește aceasta lipsa în adunare tocmai de calitatea pe care Domnul ne spune, dorește să o vadă acelo—curaj, biruință? Și nu vatămă adunarea pe unul așa voitor a fi stăpânitor, precum și pe sine, când îl îngăduie să-și urmeze metodele lui nescripturale?

AMAGITORI ȘI FIIND INSEȘI AMAGIȚI

Am notat cum spiritul ambițios și egoist ce să află în lume o duce la anarhie; și vedem din cele mai sus cum acelaș spirit ambițios și egoist o duce pe biserică în anarhie. Anarhie e nesocotită a ori-cărei legi și regulă stabilită. Cuvântul lui Dumnezeu este Legea și Regula Creațiunii Noi; o nesocotită acestor, din partea celor cari le-au primit ca atari, este anarhie. Noi prevedem un „timp de strămtoare” pentru lume în imediatul viitor, ca care n'a fost încă pe pământ, și asemenea un „timp de strămtorare” pentru biserică. Lumea nu să poată purga (curăți) de această clasă; pentru că conducătorii, precum și cei conduși, posed spiritul lumesc în întreg înțelesul cuvântului, care desigur va deveni de ce în ce tot mai nelegiuit până va ajunge culmea extremității. Dar nu astfel să cuvine bisericii lui Christos. Al nostru e spiritul Mântuitorului, spiritul loialității și supunerii Adevărului, spiritul Regulei de Aur, spiritul iubirii frățești, spiritul libertății și ajutorării spiritul fidelității față de ce credem a fi Adevărul. Posedată de acest spirit biserică merge fără scuză, când continuă sub dominarea acestor oameni ambițioși (și unele ori femeii ambițioase). Dacă până acum „afacerile adunării, precum studii, alegeri, etc., n'au fost conduse după regulă și liniile potrivite, nu e timpul ei să înceapă îndată? Noi credem că acesta e timpul de-a pune „Casa Domnului” în regulă.

Dar careva v'a zice: „Vom avea o mare turburare dacă încercăm să facem ceva ce ar fi contrar cu voința celor cari s'au îndesat asupra noastră ca leaderi și conducători. A face vre o mișcare acum, ar pune la cale primejdia de-a împărți adunarea în două, și cum să și gândim noi la așa ceva care ar duce la o astfel de catastrofă?”

Dară întrebăm: Ce e mai bine, a avea adunare mai mică care să observe liniile indicate de Domnul, sau o adunare mai mare, care să susțină principii opuse instrucțiunilor Domnului, vatămându-și interesele proprii, scăzându-și influența dinlăuntru și dinafară, și încurajează ca conducător pe unul care sau e „lup” sau „coie” rădăcită în spiritul unui lup?

Noi încurajăm pe toți iubiii frați aflători în turburări ca aceștia să fie foarte eroici; abținându-se dela ori-ce ceartă or mândrie deșartă, făcând toate în spiritul blândeții și iubirei; spre a ajunge de nou în libertatea cu care Christos ne-a făcut liberi, și să nu fim înjuțați în robia oamenilor.

SA NE AMINTIM ȘI PROBELE DOCTRINIALE

De repetate ori studenții B.blei ne scriu că bătrânii lor încearcă să-i împiedece de-a folosi *TURNUL DE VEGHERE* și publicațiunile Societății ca și cărți de Studiu în Biblie*). Unii dintre acești bătrâni merg și așa departe de spun adunărilor că ei nu să unesc cu multe lucruri din aceste cărți de studiu. Uneori, ca „cârmuitori direcțivi”, opresc foșirea lor în adunare. Suntem întrebați ce să facă în așa cazuri.

Noi răspundem: Cei cari voesc să urmeze acestor conducători au voe e dreptul lor. Noi le vom vrea numai bine. Dar noi să-nu ne alipim lor nici să ne supunem pentru nici un moment unui asemenea aranjament. E de cea mai înaltă obrăznicie pentru atare conducător a să aroga în acest fel, și a încerca să spună bisericii or adunării ce să facă și ce nu. Precum puterea de *alegere* e în mânele *bisericii* sau adunării, tot așa puterea de *concediare* e în mânele ei. Noi recomandăm că adunările să voteze *concedierea* (punerea jos) unui așa bătrân din *pozițiunea* sa de serviciu, spunându-i frumos că serviciul lui nu să mai cere. Pus pe scaunul dinapoi un timp, cu ocaziune să precugete lucrul, poate să-l benefice mult, și adunarea va fi mult ajutată înainte prin astfel de pas—fie că să afla or nu să află altă persoană în adunare în stare să deie o vorbire publicului or neobicitului să conducă studiul adunării. Mai bine e cu mult a denumi pe unul din rândul vostru că și conducător or a să părăndă în deschiderea și închiderea meetingurilor adunării—orișice e mai bine pentru păstrarea libertății și continuarea învățaturii și studiul după reguli potrivite.

Lasă însă să facem discriminarea (deosebire) între pozitivele învățaturi ale Bibliei—doctrinile fundamentale ale lui Christos—și puțin variatele chipuri de-a *exprima* aceste doctrine. Nu putem, și uu avem, a aștepta două persoane să folosească aceleași cuvinte; dară sunt unele doctrine cari sunt *temeinice și nemulătoare* din punctul de vedere al majorității studenților de Biblie. Care nu e în bună armonie cu aceste prezintări n'are să fie înconjurat *nici cât de puțin*, ci pozitiv dar cu gentilitate descurajat. Dacă el are diferite idei și păreri, nu trebuie persecutat—nu treuie urmat obiceiul „vârștelor întunecate”, ci conducându-vă după rânduiala potrivită să-l lăsați să se păstorească și dirigeze pe sine, or pe atâta cât priveșe lucrurile cum el le privește.

Până acum n'am dat un așa aspru sfat; dar notăm cum multe din oile iubite a Domnului

*Așa caz s'a întâmplat și între frații care ne-a venit la atenție—S.

sunt turburate, blocate în dezvoltarea fructelor spiritului, și devantajate din partea acestora. Observăm că bătrânii aceștia devin mai îndrăzneți, și corespunzător trebuința e mai mare ca toți cari posed spiritul drept în ei, și cari recunosc că, călăuzit de providența Domnului în studierea Planului Divin al Vârștelor, n'am urmat istorisirile închinate și născute cu iscusința, să ia o atitudine pozitivă pentru binele lor, pentru binele conducătorilor cari manifestă spiritul greșit, și pentru binele publicului care întreabă de calea Domnului ca nici când mai înainte.

Până când noi încurajăm un spirit curajos și pozitiv, nu vrem să încurajăm spiritul cert, sau al ponegrării și ațărării de vină din partea servilor credincioși cari manifestă spiritul umilinței și cari acordă adunării toate drepturile și libertățile și să n'auzească a face tuturor bine. Iată repetăm: „Ne gândind nimic în măsura zavstii nici a măririi deșartă, ci toate spre mărire lui Dumnezeu”, și pe singurul scop în privire de-a purga biserica de influența celor aleși rău, sau celor aleși bine, dar după aceea manifestă un spirit ambițios ori răfăcitor. Iară sfătuim împotriva acestora *pozitivă* atitudine, dar în *generozitate* și dacă se cărește, milă — cu privire de ai restaura la demnitate de încredere mai târziu. Apostolul scriind bisericii în astfel de afaceri, a zis: „Căci trebuie să fie și deosebiri între voi”, pentru că cei lămurii să se facă cunoscute între voi”. (I. Corinteni II: 19, 20) De aci împărțirile evidente trebuie să vină; și cu cât vin mai de vreme, cu atât mai bine pentru Adevăr și pentru care îl iubesc.

„PRIN SPIRITUL MEU, ZICE IEHOVA”

Instrucția Apostolului nici când să nu fie uitată; „Omul firesc nu primește cele ale Spiritului lui Dumnezeu; căci nemîntoșie este pentru dânsul și nu poate să le cunoască, fiindcă să judecă spiritual”. (I. Corinteni 2: 14). Adaos la aceasta, experiența ne demonstrează că chiar și după coneperea cu Spiritul sfânt, abilitatea noastră de-a înțelege lucrurile spirituale deinde, nu numai pe studierea Scripturilor, cari ne pot face înțelepți, ci și pe măsura ce posedăm din Spiritul sfânt. Și așa Apostolul ne îndeamnă: „Fiți plini de spirit”. Efeseni 5: 18.

Aceasta însemnează că numai cei concepuți de spirit pot înțelege adâncimea lucrurilor lui Dumnezeu; și înțelegerea lor este într-o măsură corespunzătoare cu umplerea Spiritului sfânt, cu săturarea sfințeniei, spiritul lui Dumnezeu, spiritul lui Christos, spiritul Adevărului. Fiecare student de Biblie să ia seamă că dacă, ca creatură nouă, el umblă după carne și nu după Spirit, mintea lui va deveni, în măsură mare ori mică, întunecată, și nu numai va scădea puțința de-a înțelege lucrurile adânci a lui Dumnezeu, dar și amintirea lui de cuvântul lui Dumnezeu să va împuțina; și dacă, din contra, veștește aproape de Domnul — umblă după spirit și nu după carne — memoria sa

despre Cuvântul lui Dumnezeu și abilitatea de-a aprecia Spiritul lui va crește.

Pe lângă aceasta, să ținem seamă de faptul că o înțelegere curată și corectă a Cuvântului lui Dumnezeu nu o îmbucură toți cei educați și cu talente, ci vine celor cari sunt blânzi și de o inimă învățarea, cari Studiază Cuvântul Domnului și cari trăiesc cu el în armonie și absord spiritul lui. Ni să ilustrează astfel declarațiunea lui Dumnezeu: „Nu prin putere și nu prin tărie; ci prin spiritul meu, zice Iehova, Dumnezeuul oștirilor, să vă facă aceasta”. Zaharia 4: 6.

Lecciónea pentru noi e că, n'are aface cât de mare intelectual ori abil e un frate ori o soră va fi, numai aceste nu-l fac potrivit să fie leader ori conducător între poporul lui Dumnezeu până nu are, adaos la aceste, iotele atot importante — irtăi, cunoștința curată despre Cuvântul lui Dumnezeu; al doilea posesiunea unei buni măsuri a Spiritului Domnului și Adevărului — unul care să fie totdeauna încrezut ca un serv al Domnului. Nimeni altul n'are a fi recunoscut ca învățător ori conducător între poporul lui Dumnezeu. Părerea Creștinismului e că numai cei mari, învățați, încununați cu talente, să fie servii Cuvântului lui Dumnezeu; dar prezentarea Bibliei al acestui lucru e din contra: „Spiritul lui Iehova, Domnul, este asupra mea, fiindcă Iehova m'a uns să predic Vestea Bună celor s.neriți”. Isaia 61: 1. Trad. eng.

Cu aceste în privire, ne s'mțim îndreptățiți a îndemna adunările studenților de Biblie pretutindeni să estime cu îndoită onoare și iubire pe aceia frați bătrâni cari manifestă Spiritul Domnului, spiritul umilinței, spiritul îndelung suferinței, spiritul de iubire frățească, și spiritul iubirei, spiritul armoniei și păcii — acei cari au o bună cunoștință a Cuvântului lui Dumnezeu și a Planului Divin, și cari își manifestă aprecierea de Spiritul Adevărului, spiritul sfințeniei și al bunei înțelegeri și ordinii, sunt în stare să învețe! și toți contrar acestor principii, să fie refuzați.

INTREBĂRILE V. D. M.

De mult am pus în atenție faptul că multe din titlurile aplicate și purtate în biserica nominală de servi ei sunt cu totul nescripturale, Reverent, atot Reverent, Doctore de Divinitate, etc., e c. Aceste sunt purtate nu numai în directă contrazicere cu litera Cuvântului lui Dumnezeu, dar în violență contrazicere cu spiritul Scripturilor. Am arătat că termenele bătrân, diacon și păstor sunt termene Scripturale. Asemenea am adus în atenție că titlul Latin, Verbi Dei Minister (V. D. M.) și am arătat că aceste exprimă exact înțelesul B'blei, deoarece fiecare reprezentant a lui Christos care predică e un Ministru al Cuvântului Divin — nu un ministru al crezurilor omenești, ori al său. Toți studenții de Biblie aprobați de Dumnezeu și aleși de poporul său sunt Miniștrii Cuvântului Divin — fiecare potrivit cu

tălenții, ocaziunile și restricțiunile așezate de Biblie.

În vederea faptului că mai multe adunări ale studenților de Biblie par a nu fi îndeajuns cu deosebită grijă de calificările reprezentanților sau bătrânilor lor, au format o serie de întrebări, numite întrebările V. D. M. conduși de credința că studierea lor din partea tuturor, și mai ales a celor denumiți pentru serviciul lui Dumnezeu, va fi un mare ajutor și că răspunsul lor va ajuta să desemneze pe cari au o responsabilă cunoștință din Cuvântul Divin, și a căror servicii, prin urmărire ar fi de ajutor și nu valăamător. Aceste întrebări nu sunt sectariene, cu toate că ele ar fi foarte potrivite pentru ori care ministru al tuturor sectelor. Nici nu sunt ele întrebări de prins, intenționate să prindă în cursă pe negrijitori. Ele sunt simple „bona fide” întrebări, a căror răspuns poate fi un ajutor individualului, și mai ales de ajutor în a desemna pe cei potriviți de conducători sau bătrâni între poporul lui Dumnezeu.

Întâi noi le-am pregătit și trimis numai Peregrinilor, predicatorii călători trimiși sub auspiciul Societății de Biblii și Tractate Turnul de Veghere (Watch Tower Bible and Tract Society), și tuturor reprezentanților Societății de pretutindeni. Atunci au venit cereri de la bătrâni și diaconi din mai multe locuri, și de la alți studenți de Biblie. Pe urmă am sfătuit că întrebările să fie studiate și răspunse după cum sunt formulate de toți studenții de Biblie cari doresc. Am primit multe cereri la aceste, și multe au fost unplute și reîntoarse. Recomandăm tuturor adunărilor că oricare frate neinstare să răspundă aceste întrebări într-un mod rezonabil să nu fie considerat ca un reprezentant potrivit.

Pentru a le avea toți studenții Bibliei aceste întrebări și a nota simplitatea lor, le publicăm mai jos. Frații au fost denumiți un comitet să examine răspunsurile trimise de Peregrin. N-avem îndoaie că fie care din răspunsuri va fi corect și mulțumitor ca întreg, și nici a unuia nu va fi respins fără bună cauză, și aceasta se va arăta nu în neînsemnate termene. Prin un vot unanim adunarea din New-York a decis că nimeni nu va putea servi lor ca bătrân și diacon care nu poate da un răspuns mulțumitor acestor întrebări. Examinatorii acestor întrebări pot fi sau un comitet ales din clasă, sau, dacă aceasta să dorește, reprezentanții Societății vor examina răspunsurile și își vor exprima criticismul dacă răspunzătorul îl întrebă.

(Aci urmează întrebările pe cari le omitem și le publicăm în forma pe care o alăturăm—S)

PRESUPUSELE OBIECȚIUNI RĂSPUNSE.

Numai o singură obiecțiune s-a ridicat celor premergătoare teamă că aceste ar fi Babilonice, sectariene. Ah! e minunat cum marele adversar caută totdeauna să facă bunul rău, și lumina întunerec. Metodele Babilonului sunt a lipsi pe poporul lui Dumnezeu de orice pu-

tere și ale lua orice autoritate din mâni și ale pune în mâna unei singure persoane or în mânsle unei clică de preoți or episcopi sau bătrâni. Ținta noastră în totdeauna a fost și e să păstrăm libertatea fiecărei ecclesie (clasă or adunare) și să-și recunoască însăși autoritatea și responsabilitatea.

Răspunsul nostru unui frate care a obiectat va fi de interes cititorilor, și îl alăturăm:

Iubile frate: — Mă bucur a te vedea scrupulos îngrijând drepturile și libertățile Bisericii lui Dumnezeu, și din cauza acestei grijinți te opui la orice ce ar părea să miroasă a sectarism.

Îți aduc aminte însă că sectarismul e o încercare din partea mai multor clase să se stăpânească una pe alta în afaceri de doctrină și praxă. Noi nu propunem nimic, de această natură ci ne simțim tot așa de opuși ca oricine. Nu încercăm a stabili oare o lege or obicei care să guverneze și nici pe toate clasele or adunărilor poporului lui Dumnezeu, ci numai le sugerăm stabilirea ordinii și regulei în mijlocul lor, de ei însăși.

De pildă, fiecare membru din clasă înainte de votează pentru un bătrân sau diacon desigur trebuie să considere, înainte de votează, calificările celui pentru care votează: 1) Ce sunt pretențiile lui religioase privitoare la credință în învățăturile fundamentale ale Bibliei; 2) Dacă acel pentru care votează e or nu e clar în înțelegerile sale despre adevăr, așa că să fie în stare și apt să învețe pe alți; 3) Dacă individul e consacrat Domnului și a simbolizat aceeaș prin afundare în apă; 4) Dacă individul manifestează un înalt grad de morală în purtarea sa și, dacă el e or nu e în simpatie cu înaltele idei cum sunt, de pildă, reprezentate în vot.

Până acum clasele au fost obligate să lucreze după presupunere în aceste subiecte, și propunerea noastră e acum că ei să nu mai presupună, ci să întrebe pe frați lista întrebărilor V. D. M. sau o altă serie de întrebări pe care și o preferă, și să aibă răspunsul lor înainte de-a decide dacă candidații sunt sau pot să fie reprezentanții clasei ca onorații ei servi. Aceasta menține autoritatea clasei, a bisericii, cum nici un sistem sectarism nu o ține, și face ca adunarea să fie însăși judecătorii alegerei, care și care nu sunt calificați să fie bătrâni ei, ceare să face, cum Biblia arată, prin ridicarea de mâini și astfel ordonează sau autorizează pe individ să le servească.

Epistola ta ridică întrebarea despre potrivirea denumirii a lor trei frați să examineze răspunsurile la întrebările V. D. M.

La aceasta eu răspund, că desigur fiecare clasă are dreptul săși denumească anumiți frați în a căror judecată ei au încredere și îi socot competenți să examineze răspunsurile date întrebărilor, și să raporteze adunării dacă sunt, în judecata lor, nemulțumit răspuns așa că adunarea să aibă cuvântul ultim. Aceasta pare mai ușor și mai înțelept decât fiecare membru al adunării să citească răspunsurile

înainte de votează. Totuși afacerea, luna de-a fi determinată de fiecare adunare pentru sine. În cazul adunării din New York, prin vot unanim a hotărât să aibă încredințată în deciziile celor trei frați denamiți de Societate ca comitet de examinare.

Cu privire la *Vot*: Epistola ta pare să arate că ești opus *Votului*, și ești de părere că o încunostiințare a principiilor lui este afară de la loc. În loc să arăți ce ar fi în *Vot* la care te împotrivesți, te ascunzi sub propozițiunea că expresiile *Votului* nu se află în acea formă particulară în Scripturi. Îți aduc în atenție că nimic ce se află în limba Engleză astăzi nu se află în Scripturi, pentru că Scripturile au fost scrise în altă limbă; și mai mult, cântările noastre nu se află în Scripturi, și ceea ce credem a fi învățătura clară a credinței noastre nu se află scrisă în Scripturi în termene exacte în care noi le exprimăm astăzi. Nicăiri nu spun Scripturile despre un Milenium, în acel termen totuși suntem pozitiv convinși că Scripturile clar îl învață. Scripturile desemnează pentru noi principiile generale a unei viețuiri sfinte, și fundația adevărată a credinței dată sântilor o singură dată. Noi trebuie să vedem ca în toate ce noi cântăm și predicăm și ne rugăm și scriem și facem, sunt în linie cu acești principii fundamentali pe care Biblia îi arată. Marea majoritate a cititorilor *The Watch Tower* ne-au informat că ei cred că frazologia *Votului* e în completă armonie cu esența și spiritul cuvântului lui Dumnezeu. Dacă e, și vre-un frate se află în opoziție cu el, nu se află el în directă opunere cu spiritul Cuvântului lui Dumnezeu? Și dacă așa, fiv'ar un atare potrivit de conducător în vre-o adunare a studenților de Biblie,

ca bătrânul or diaconul lor? Noi credem că nu. Dacă se află vre-o vină cu *Votul* ceva ce se poate arăta a fi în contradicție cu litera și spiritul Cuvântului lui Dumnezeu, noi vrem să știm nu în nănsunante termene. Și mai mult, toți studenții de Biblie ar vrea să știe aceasta. Dar nimeni încă n'a putut arăta vre-o contradicție sau vre-o defecție în litera și spiritul *Votului* de litera și spiritul Bibliei. De aceea noi sfătuim pe toate clasele că toți cari refuză *Votul*, refuză a și-l face a lor, e ceva rău cu ei sau cu capul sau cu inima și în judecata noastră, trebuie să fie despărțit de litera și Cuvântul lui Dumnezeu, și ca atari n'ar fi potriviți de bătrâni și de diaconi.

Cred, iubite frate, că cum citești aceste rânduri și te precuțezi asupra lor cu rugăciune, vei hotărî că ai greșit în prima judecată; sau dacă crezi că nu am acoperit toate punctele cu un răspuns deplin mulțumitor, îmi va da plăcere a îți le răspunde și pe acele.

Mai iau ocaziunea să amintesc că *Votul* e făcut Domnului și nu fraților! Noi ținem deci, că unul care se declară a fi luat *Votul*, nu se pune sub nici o obligație și în nici un fel de robie fraților; numai a încunostiințat pe frați de pasul său. Nu deci datoria fraților să investeze afacerile celui care s'a declarat a fi luat *Votul*, mai mult după luarea lui ca și înainte de aceasta. Ținerea *Votului* e între individ și Domnul. Nici nu adaugă nici micșorează responsabilitățile sale față de frați și adunare. Declarația sa că a luat *Votul* numai informează pe frați de înaltul standard al viețuiri morale pe care o recunoaște și caută să o urmeze.

Z-910 - 327

VORBIRI DE RĂU — ISCODIRI LIMBUTE — ASCUNDERI DE ADEVĂR

«Să nu vorbească de rău pe nimeni». (Tit 3: 2). «Nimeni din voi să nu sufere ca . . . unul care să atestecă în treburile altora». (1 Petru 4: 15. Trad. Cornilescu). «Vorbind adevărul în iubire». Efeseni 4: 15.

CREȘTINII înaintați în dezvoltarea darului și fructele Spiritului primese ca adevărate texte e Scripturilor citate. Cu bucurie ei admit corectitudinea (corecta atitudine) a punctelor anunțate de aceste texte, și să unesc că e datorința lor și datorința tuturor Creștinilor să fie cu multă băgare de seamă și următori foarte stricți ai acestor instrucțiuni. Dar, străin să spui facultățile creierului și procesele cu puterea raționării a celor mai înalți Creștini apare că devine uide n'a devenit deja, timpul și confuzată, așa că înțelesuri foarte greșite să construesc asupra cuvintelor înțelepciunii cerești. Ca rezultat poporul Domnului află sprijin în confesiunea episcopaliană: „Am făcut acele lucruri pe cari nu trebuia să le facem, și pe cele cari trebuia să le facem le-am lăsat nefăcute”. O parte

care joacă un rol important în această afacere e că unii din iubitul popor al Domnului, sincer dorind să facă voia lui Dumnezeu și nimic altă după ce au lucrat prosteste și au ajuns într'o mare incurcă de turburări, nu văd unde au greșit; și prin urmare, lor experiența nu le-a adus nici o lecție, și în loc de-a fi ajutoși și lumini lucitoare brilliant, ei sunt pietre potențioare în o mare măsură și așa zădărnicesc binele ce dorește al face, or poate l'a implinit deja. Să va înțelege deci, de toți, că obiectul acestei d'zertări nu e să vătămăm, rănim sau să ofendăm pe cineva, ci să ajutăm membrilor în corpul lui Christos a-și deplini cu sfîntenie și grijă și în mod mai deplin esența legământul lor cu Domnului și dorință reală a inimii lor.

CE E „VORBIREA DE RAU“?

Noi respndem: Că ori ce vorbi spre defaimarea și injosirea altui, a spune lucruri necuvincioase despre el, e vorbire de rău. Unii au impresia că vorbirea de rău constă din minciuni și consideră, pe baza acestei idee, că a vorbi adevărul e totdeauna potrivit. Aceasta e o greșală. A vorbi orice ce prejudiază demnitatea și caracterul altui, fie că e adevăr or fals, e „vorbire de rău“ în întreg cuprinsul acestui termen. Spiritul Domnului, precum și Cuvântul său, oprește în cel mai strict înțeles vorbirea de rău, pentru că Spiritul Domnului e spiritul iubirei și generosiei, și vorbirea de rău, adevărată or falsă, e repudată de iubire, e contra iubirei, e născută din oare cari motive rele, sau din iscodiri în ascultările altor și fleacuri, sau, încă și mai rău, din răutate, ură sau pizmă, și pe toate aceste Apos. o el le desemnează pe lista sa de „lucrurile d'avoului“.

Să zice că sunt „excepții la oricare regulă și așa este și la aceasta. De pildă, dacă ai fi martor unui omor, unei pungași, sau oricărui fel de crimă, ar fi o datorință față de societate; (omenească) a spune fapta rea, a raporta autoritațiilor în drept. Ce e drept, aceasta încă ar fi vorbire de rău, dar e un caz excepțional și răcere trătare excepțională. De aceea nu să poate socoti ca rezultatul unui motiv rău față de faptozorul răului — mânia, ură, pizmă or ceartă, ci numai în interesul societății (omenești) și apărarea spiritului iubirei față de ea. În unele state legea ține vinovat pe martorul făcut ca și împreună responsabil cu hoțul sau omorătorul, etc. În biserică încă este o excepție care este notată în Scripturi, că dacă vina e de o importanță care să tindă a frânge legăturile noastre cu ofensătorul, suntem a merge la dânsul și să d'scutăm afacere direct și singur cu el — nu cu întânțunea al judeca, condamna, etc., dar cu scopul al ajuta din unele vederi greșite or poate cale greșită pe care a apucat sau purtarea nepotrivită care nouă pare necuvincioasă, păcătoasă, contrară Cuvântului lui Dumnezeu. Dar înainte de mergem la el sau ea, trebuie să examinăm pe noi bine dacă nu suntem stăpâniți de spiritul rau al căutării și aflării de vină, și că afacerea e una care în realitate ne privește pe noi, sau din rudenția personală cu fratele sau din interese reciproce cu membrii bisericii lui Christos, a căror interes ar fi, după părerea noastră, păgubite de purtarea fratelui. Noi să mergem într'un spirit generos și cu speranța în inimă că afacerea care pare nouă nepotrivită și cu Cuvântul lui Dumnezeu în contradicție să va dovedi, după o explicație a ei, a nu fi nimic de felul ce am gândit.

Noi să mergem cu gândul nădăjduitor că Domnul ne va binecuvânta misiunea, nu spre vătămarea fratelui sau surorii, ci spre mângâierea, vindecarea și scăparea lui sau a ei din calea sau conducerea ce o credem greșită. Numai după ce a luat acest pas și purtarea rea s'a urmat și mai departe, fie spre vătămarea

noastră sau spre al bisericii — numai atunci suntem îngăduiți a spune și altui — nu altor despre lucrul de care îl socotim rău. Chiar și atunci spunerea trebuie făcută în prezența acuzatului, ca să aibă deplină ocaziune a-și prezenta partea sa, cum arată Domnul în Mateiu 18:15-17, și e explicat îndeamnăntul în Vol. IV. Dacă n'ar fi vrednică de compătimire și nu ar fi un rău atât de serios și dăinător, ar fi amuzat (vrednic numai de răs) a nota cum unii frați și unele surori conștiincios intrigă (incurecă) meseria aceasta a vorbirei de rău. De pildă, unul său una dintre aceștia zice altui: Am auzit tocmai acum ceva despre sora C care m'a sguđuit până la talpa. Nu știu nici cum să cuget despre ea și... a-și vrea să-mi dai un sfat, dar nu-ți pot descoperi afacerea căci așa ceva ar fi vorbire de rău, și eu ca următorul Domnului nu sunt îngăduit să o spun nici pentru tine n'ar fi potrivit a asculta. Biete! oi negh'oabe! Ele nu văd că tocmai în acel moment au fost angajate în vorbire de rău de cea mai rea modă. În nouă cazuri din zece, dacă spunea tot ce știe despre sora C, impresia asupra auzitorului nu era nici a zecea parte atât de rea ca cea dintâi. Acesta e un rău serios, oriunde și ori de cine e practizat, care face multă pagubă în lume și mai ales între poporul Domnului. El e o dovadă a două lucruri: 1) Lipsa puterii de raționare; 2) o lipsă a spiritului iubirei.

Ne vom da silința în articolul acesta să corectăm primul defect și să ajutăm unor să raționeze (judece) mai corect și mai sănătos; dar nu le putem ajuta în al doilea defect, lipsa lor de iubire, care e adevărată fundație și caută la vorbirea de rău? Dacă ei or ele iubeau pe sora despre care au auzit vesteria rea, ei or ele n'ar fi rezultat un singur cuvânt despre aceasta către alt suflet, ci ar fi mers direct la cel acuzat cu convingerea că vesteria nu e adevărată, și l-ar fi îndemnat toate ce a auzit sau a văzut sau a înțeles greșit, și iar f'amintit că nădăjduște la vră-un cuvânt de explicație în afacere; dar la nici un caz, cuvânt de flecărire către alții nu s'ar fi auzit.

„SUFERITORI CA ISCODITORI DE CELE
STREINE“

Totdeauna afacerea are două fețe. Unul nu poate practica vorbirea de rău fără să aibă pe un altul care să-l asculte. În aproape fie-care caz când care-va frânge porunca — „să nu vorbești de rău pe nimeni“ — ajutor se da de către cel ce ascultă. Ascultătorul — el or ea — scoate afacerea din vorbitor prin intrăbări, aluzii, sugestii, interes în afacere sau comentarii incurajatoare, etc. Unul așa este tot așa de vinovat înaintea lui Dumnezeu că și cel ce spune răul. Dificultatea e că amândoi lipsesc spiritul iubirei, la care Apostolul se referă, spunând: „iubirea nu gândește răul“, ci „acoperă mulțime de greșeli“. Prima intimație că ceva scandalos

or nepretinos are să se spună despre un altul, ar trebui să ne dea înapoi și frică să ne cuprindă ca adversarii să aproape să ajute în lucrări de aceste. Înțeleapta conducere în astfel de caz, cum am văzut, ar fi a spune repede și decisiv: „Iubitul meu frate sau soră, mă scuză, nu suntem noi amândoi copii lui Dumnezeu, și nu am plăcea lui mai bine precum și mai bine a ne înainta fericirea spirituală prin punând seamă pe Cuvântul său și dezvoltând în inimile și mințile noastre spiritul iubirii, înlocuind să cultivăm vorbirea de rău și a ne nimici unul pe altul? Lasă mai bine să cugetăm de fapte și faptele bune ale altui, calitățile bune, cum Apostolul ne îndeamnă”. Dacă atare conducere își pierde preținina vre unui, e în realitate spre binele și avantajul, tău fiind că dacă el or ca este de o minte dreaptă, așa purtare cuvințioasă și înalt standard îi va da ajutor, și vor mărturisi că ei încă să înesc cu tine și încearcă într'acea, direcție.

Cât de adeseori am auzit noi oameni, frați și surori, zicând: „Da mai bine n'ăși fi auzit deloc! Mi-a cauzat o mare turburare și suferință”. Aceștia sunt aceia pe cari Apostolul îi numește că suferă ca „veghetori de cele streșine sau ca unul care se amestecă în treburile altora”. *Trad. Cornilescu S.* împotriva poruncii divine și spiritul iubirii. Ei își află hrană prin care să și sature gustul slab, dar spre paguba spirituală a lor și spre paguba și vătămarea altor prin amestecul lor. Puțini dintre noi avem îndeajuns timp să asistăm la toate afacerile lumii și ale altor și să ne rămână și pentru ale noastre proprii. „Mătură înaintea ușei tale” este un proverb lumesc, dând înțelesul că acei cari să ocupă prea mult de afacerile vecinilor, neglijează pe ale lor, neglijează dorințele lor de casă și responsabilitățile de familie, și desigur vor ajunge în bucluc. Creștinul înaintat în experiențe află că are o destulă cunoștință despre răul ce să află în sine și împrejurările sale fără să institueze o anchetă specială spre a iscodi slăbăciunile și greșelile altor, cari în părerea lui, poate par păcate; ca și în cazul Apostolului când vorbește de unii „furisați și strecurați printre noi, ca să pândescă slobozenia (libertatea) pe care o avem în Christos”. (Galateni 2: 4) Putem fi siguri că toți la cari

Apostolul să referă au fost într'o poziție priemoasă din pricina iscodirii lor, și putem fi tot de siguri că același principiu e bun și astăzi și va fi. Oricât de bun ne-ar fi intențiunile, nu ne vom încuana printru că ne-am luptat fără regulă. — 2 Timotei 2: 5.

Sunt unii așa constituiți de pentru ei e o două natură a încerca a regula pe toți alți după ideile și măsurile lor, uitând că stă scris: „Față de Domnul său stă sau cad:” fiecare. (Romani 14: 4) Noi suntem așa mărginiți în natura noastră de e foarte înțelept să ne abținem de la orice amestec în treburile altor. În vremile vechi a fost unora un păcat mare a mânca carnea care să vindea în măcelărie pentru că, poate din întâmplare, a fost întâi oferată unui idol, Apostolul s'a urcat la înaltul punct de vedere, a privi subiectul într'un înțeles mai larg, adevărat, când a declarat că idolul nu-i nimic, recunoscând faptul că nici o vătămare nu-i să face cărnei prin ceea ce a fost oferată unui idol. Totuși au fost unii gata să spioneze în astfel de afaceri și să se amestecă în treburile altor, și unii dintr'aceștia probabil s'au poticnit din pricina tendințelor lor de spionare în afacerile altor. Faptul că Apostolul a fost în stare să îngăduie acestor frați slabi și spune că să va abține de la orice fel de carne, nu dovedește că el a greșit și ceilalți au avut dreptul. Dovedește numai aceea că el a avut o inimă largă, îndestul să renunțe la libertatea sa — care la nici un caz nu era condamnată de Scripturi — pentru ei și din pricina slăbiciunilor lor, lipsa lor de judecată dreaptă, și slăbiciunile lor pe linia spionării în afacerile altor. Domnul încă s'a adresat către amestecători în treburile altora când a spus că aceștia sunt ca omul care a mers la vecinul său împins de dorința să-i ajute acestuia a-și scoate un goz din ochi, înconștient faptul că în ochiul său să află o bârnă întreagă. Referindu-se acestora Isus, a zis: „Frate, lasă-mă să-ți scot paiul din ochi; și când colo tu nu vezi bârna din ochiul tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău”. — Luca 6: 42. *Trad. Cornilescu.*

Z. — 908 — 348.